

NAŠA LUČ

januar 2000, letnik 49, številka 1

mesečnik za Slovence na tujem

Srečno
in
blagoslovljeno
leto
2000
Vam
želita
uredništvo
Naše luči
in
Rafaelova
družba.

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik:

DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95.

Glavni urednik:

Janez Pucelj, München, Nemčija

Odgovorni urednik:

Ljubo Bekš, Ljubljana

Uredništvo:

Naša luč

Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana

tel.: 061/133-20-75

faks: 061/126-23-02

Uprava:

Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana,

tel. 061/313 241

E-mail: ljubo.bek@siol.net

E-mail: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA

(v valuti zadevne države):

Slovenija	3.000 SIT
Avstrija	240 ATS
Anglija	12 GBP
Belgija	720 BEC
Francija	120 FRF
Italija	34.000 ITL
Nizozemska	40 NLG
Nemčija	35 DEM
Švica	29 CHF
Švedska	150 SEK
Avstralija	28 AUD
Kanada	25 CAD
ZDA	22 USD
Evropa	18 Eur

V ceno izvoda je vračunan 8% DDV.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali pa direktno na upravo. Tolarski žiro račun:

50101 - 601 - 271482, DRUŽINA, d.o.o.,

s pripisom za Našo luč,

devizni račun: Nova Ljubljanska banka d.d.,

50100-620-133 900-27620-118911/5.

Nove naročnike sprejemajo poverjeniki

in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava:

TRAJANUS, d.o.o., Kranj

Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

Prva str. ovitka: L. Bekš: Žiri

Druga str. ovitka: Z. Padvinški: Ognjemel

Tretja str. ovitka: T. Gorjup: Vozel 2000

Četrta str. ovitka: P. Pokorn: Svezla

NAŠA LUČ 1/2000

+ 436676

436676

Prisrčen pozdrav vsem, ki živite v različnih deželah po svetu, z mislijo in srcem pa ste povezani z domovino, posebno v teh dneh, ko obhajamo božične praznike. S spominom se vračate v leta, ko ste kot otroci ali mladi v svojem domačem kraju doživljali skrivnostni čar svete noči, ko ste čutili, kako globoko se z rojstvom Božjega Sina stikata nebo in zemlja, ko ste dojali, kako vas ljubezen v družini povezuje v eno, povezuje s sorodniki in prijatelji in vsemi ljudmi blage volje.

Tudi letos bodo naše misli poromale v Betlehem, kjer bomo v bornem hlevu kot pastirji "našli Marijo, Jožefa in dete, položeno v jasli". Za vernega kristjana božič ni samo spomin na dogodek pred 2000 leti, ni samo oživiljanje lepih spominov na otroška leta. Zanj veljajo besede, ki jih je angel v tisti presrečni betlehemski noči izrekel pastirjem: "Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrašenik, ki je Kristus, Gospod." In to je "veliko veselje za vse ljudstvo".

To veselje na poseben način doživljamo leto za letom, ko se iz lin naših zvonikov oglasijo zvonovi in nas vabijo k polnočnici, kjer se ponovi božični čudež: "In Beseda je meso postala in se naselila med nami."

Globoki pomen božičnega praznika je v tej čudoviti zamenjavi: Stvarnik je postal človek, da bi mi postali deležni njegovega božanstva. Bog se je učlovečil, da bi človek postal Bog.

Na staro človeško deblo, ki ga je razdejal greh, je bila vcepljena nova mladika. Iz nje raste prenovljeno človeštvo tistih, ki se niso rodili iz krvi ne iz volje mesa, temveč iz Boga. Rod tistih, ki so sprejeli Besedo in po veri vanjo prejeti moč, da postanejo Božji otroci. Vsem je ponujena ta milost. Kolikor jo sprejmemo, smo vključeni v novo človeštvo. Božje življenje je v nas; iz starega človeštva smo prešli v novo, ki ima obljubo nesmrtnosti.

S svojim prihodom je Kristus Božje otroke, ki so bili razkropljeni, začel zbirati v novo ljudstvo bratov in sester, katerega temeljni zakon je ljubezen. "Kdor ljubi svojega brata, ostaja v luči in v njem ni pohujšanja. Kdor pa svojega brata sovraži, je v temi in hodi v temi in ne ve, kam gre, ker mu je tema zaslepila oči" (1 Jn, 2,10-11). Ta ljubezen ne pozna meja in nikogar ne izključuje. Ne moremo ostati v luči, če ne ljubimo vseh ljudi, ne glede na to, ali so nam blizu po krvi, po mišljenju, po svetovnem nazoru. Za pravega kristjana ni tujcev. Vsak človek mi je brat, vsak je moj bližnji, saj se je Božji Sin z učlovečenjem povezal s slehernim izmed nas.

To je večno veljavno sporočilo božičnega praznika. Naj vam bo v teh dneh lepo in prijetno, v letu 2000 pa naj vas vse spremlja obilno Božje varstvo in dobrotljiva priprošnja brezjanske matere Marije.

Franc Rode
nadškof ljubljanski

300205431

"Po njih delih jih boste spoznali ..."

Slovesnost v mlinu Thicourt, kjer se srečujejo Slovenci in Francozi ter poimenovanje trga v Merlebachu po msgr. Stanku Grimsu, pokojnem izseljenskem duhovniku

11. in 12. september 1999 bosta ostala zaznamovana kot enkratna in neponovljiva dneva.

V idiličnem kraju Thicourt že nekaj let obnavljamo stari mlin. Ta naj bi služil pastoralni dejavnosti slovenske misije ter za potrebe francoske škofije. V njem naj bi bil prostor za duhovne vaje, srečanja, priprave na zakon, romanja, itd. Slovesno odprtje bo verjetno jeseni leta 2000. Mlin Thicourt ni namenjen le mladini (gimnazijci so prvi priskočili na pomoč s prostovoljnimi delom) temveč vsakomur, da si vzame nekaj ur za Boga ali za to, da se sreča s samim seboj.

V novi kapeli je prvič daroval sv. mašo g. nadškof RODE skupaj s krajevnim dekanom Paulom Weberjem, g. Silvom Česnikom, škofovim tajnikom in menojo. Kapela je tokrat sprejela francoske in slovenske prijatelje mlina. Vsem se je nadškof zahvalil za delo in čas, ki ga darujejo za ta kraj in njegovo duhovno poslanstvo. Ob koncu slovesnosti je blagoslovil v kamen izklesano podobo brezjanske Matere božje, delo krajevnega umetnika Jackya Kellera, ki je poročen s Slovenko Anito, vestno cerkveno pevko.

Pri maši so se poleg župana vasi Thicourt in njegovih sve-tovalcev zbrali tudi državna sekretarka Mihaela Logar,

Po sveti maši je nadškof blagoslovil relief brezjanske Matere božje.

Mlin Thicourt

Mary Dovšak (z veleposlaništva RS v Strasbourgu) in sorodniki msgr. Grimsa.

Prijetnemu srečanju se je pridružil tudi meški škof Pierre Raffin in se dalj časa pogovarjal z nadškofom, saj se je želel osebno srečati z njim. Vsi gostje in prijatelji so z zanimanjem prisluhnili koncertu klasične glasbe, ki so ga izvedli otroci družine Koren. Druženje smo ob soju bakel nadaljevali na dvorišču mlina pozno v noč.

12. septembra je bila za slovensko skupnost v Merlebachu posebna nedelja, saj je bil to dan, ko so mestne oblasti poimenovala enega izmed mestnih trgov po msgr. Stanku Grimsu, slovenskem duhovniku.

To je javno priznanje za njegovo dolgoletno in požrtvovalno delo

Slovesnost se je začela ob 10. uri z mašo, ki jo je daroval nadškof. Somaševali so msgr. Janez Pucelj iz Münchna, Silvo Česnik iz Pariza, Anton Dejak iz Aumetza, J. Flauss iz dekanije Merlebach, nadškofov tajnik in jaz. Ker je bilo slovenska kapela za to slovesnost premajhna, je občina zaprla cesto za promet, tako da je slovesnost lahko potekala tudi zunaj. Po evharistični daritvi, med katero smo se na poseben način počutili v duhu združeni z Grimsom, smo odšli na bližnji trg pred slovensko misijo, kjer je potekal drugi del slovesnosti.

Odprl jo je g. Hočevar, županov namestnik. Najprej je dal besedo gospe Logarjevi, ki je navzoče nagovorila v imenu matične domovine. Za njo je veleposlanik Jožef Kunič v

Po maši z meškim škofom Pierrom Raffinom

Nadškof Rode in slovenski izseljenski duhovnik Jože Kamin

Nastop glasbene družine Koren

Častni gostje pred mlinom (od leve proti desni): sorodniki g. Grimsa, župnik Jože Kamin z mamo, nadškof Rode, meški škof Raffin, Mihaela Logar iz urada RS za Slovence po svetu in župan vasi Thicourt Leick.

daljšem govoru orisal lik slovenskega duhovnika, zlasti njegovo delo med izseljenci. Poudaril je tudi pomen izmenjave kulturnih in duhovnih vrednot med Slovenijo in novo domovino Francijo. Za njim je spregovoril župan Pierre Lang; dolga leta je bil deležen pozornosti g. Grimsa, saj je slednji vsakokrat šel mimo njegove hiše. Po govornem delu so nastopili pevci društva Jadran in zapeli slovensko himno, mestna godba pa je zaigrala francosko. Sledilo je slovesno odkritje plošče z napisom, ki poimenuje trg po pokojnem msgr. Grimsu. To je bil poseben ganljiv trenutek za sorodnike g. Grimsa.

Vse goste in slovenske prijatelje (okrog 300) je v lepem sončnem dnevu pred kioskom pogostil s kozarcem tudi župan. Po zaslugi kvinteta Triglav se je spet zaslišala naša pesem in melodije. Po Zdravljici smo se napotili v slovensko misijo, kjer je bilo kosilo za vse goste. Vsem nazvočim, posebno g. nadškofu, se zahvaljujem, da so prišli in povzdignili to slovesnost. Izrečena je bila marsikatera beseda, želeti pa je, da se g. Grimsa ne bi spominjali le zaradi bonbonov in cigaret, ki jih je delil, niti ne zaradi opravljenega socialnega dela in obiskov pri izseljenci, temveč da bi nas njegovo pastoralno delo spominjalo na bližnjo preteklost in usmerjalo našo sedanost in prihodnost. Brez tega bo slovesnost, ki smo jo v okviru slovenske misije toliko časa pripravljali, osiromašena za bistvo duhovniškega poslanstva in za sporočilo: Odpirajte srca za božje kraljestvo.

Bogu hvala za vse.

Izseljenski duhovnik Jože Kamin

Del množice v Merlebachu pred slovensko katoliško misijo

Zbrane je nagovoril tudi domači župan. Na njegovi desni županov svetovalec Hočevnar.

Na slovesnosti se je zbralo veliko rojakov in naših francoskih prijateljev.

Pomembni gostje iz javnega in političnega življenja iz Slovenije in Francije

Slovenska pesem msgr. Grimsu v pozdrav

MSGR. STANKO GRIMS

18. aprila 1985 zjutra je v francoskem rudarskem mestu Merlebach od srčne kapi zadet umrl msgr. Stanko Grims, najstarejši slovenski izseljenski duhovnik. Rodil se je 7. maja 1901 v Škofji Loki, kjer je bil njegov oče pismonoša, mati pa babica. V družini je zraslo šest otrok. Starši so Stanka poslali v škofove zavode sv. Stanislava v Šentvid, kjer je maturiral. Teologijo je doštudiral v Ljubljani, kjer ga je škof Anton Bonaventura Jeglič 29. junija 1926 posvetil v duhovnika. Po enem letu službe semeniškega duhovnika je šel za dve leti za vzgojnega perfekta v zavod sv. Stanislava. Tam je med dijaki vzbujal pozornost zaradi izredne dobrote, s katero je spremljal mladega človeka. Nato je bil pet let kaplan v Šentrupertu, kjer je z dobroto kmalu osvojil srca. Ko so leta 1935 iskali duhovnika, ki bi šel med slovenske rudarje v francosko Alzacijo, se je priglasil. Kar 50 let je ostal v tej službi in zapustil neizbrisen spomin duhovnika, obdanega s posebnimi karizmami za izseljensko dušno pastirstvo. Pri svojem delovanju je imel tri cilje: obiskovati slovenske vernike in jim deliti zakramente, urejati njihove neurejene zakone ter oskrbeti slovenske šole za njihove otroke.

S pomočjo idealnega učitelja Jankoviča je v več mestih organiziral slovenske šole. Nenehno je bil na poti in obiskoval svoje vernike. Svoje delo je nemoteno oprav-

ljal, dokler niso Nemci zasedli Francije in ga izgnali kot tujca. Leta 1940 je prišel v Ljubljano kot begunec. Škof Rožman ga je namestil za spirituala v zavodu svetega Stanislava, od koder so ga že naslednjo pomlad spet pregnali okupatorji, ki so zavod zasegli. V Ljubljani je nato opravljal službo tajnika Rafaelove družbe, ki je skrbel za izseljence. Takoj leta 1945 se je z veseljem vrnil v svoj Merlebach in nadaljeval z delom. Mnogim Slovincem je pomagal, da so našli zaposlitev v rudniku. V bližnjem kraju Habsterdick je v cerkvi postavil sliko Marije Pomagaj, okoli katere se je vsako leto 1. maja zbral tudi do tisoč Slovencev iz Francije, Belgije in Nemčije. Habsterdick so postale francoske Brezje. 80 let star je nevarno obolel, vendar so ga zdravniki spet postavili na noge. Takoj je vzel v roke palico ter neutrudno obiskoval svoje ljudi po kolonijah. Poskrbel je tudi, da je lože Kamin, sin rudarja, odšel v vipavsko malo semenišče, nato v ljubljansko bogoslovje, od tam pa v semenišče v Metz ter postal duhovnik in prevzel njegovo mesto.

Ob nenadni smrti so pokazali veliko spoštovanja do njega tako Slovenci kakor Francozi. Občina je iz spoštovanja do njegove smrti odločila rušenje skromne hišice na prometnem križišču, v kateri je živel in je bila last rudnika. Pogrebne slovesnosti je vodil škof Stanislav Lenič. Poleg škofa Leniča sta v slovo govorila tudi krajevni dekan in škof Schmitt iz Metza. Vsi so poudarjali, da je bil pokojni vzor človeka, ki je dajal z rokami in srcem.

So dejanja, ki ostajajo zapisana za zmeraj. Slovenci smo lahko upravičeno ponosni.

SVETLA IN TEMNA OBZORJA

Čeprav si je Tomaž dopovedoval, da začetek novega tisočletja - leto 2000, ne pomeni nič posebnega, ga je vendarle preveval nek poseben nemir. Bližala se je polnočna ura zadnjega dne v letu. Za hip se je sam sebi zdel, da se nahaja na sredini tehtnice. Na eni strani dva tisoč let preteklosti, na drugi strani pa dve tisočletji prihodnosti. Dve tisočletji? Kdo ve? Morda jih bo več, morda manj.

Ko se je Tomaž z zaprtimi očmi zazrl v čas onkraj preteklosti in sedanosti, je ta čas videl kot obzorja, porajajoča se drugo za drugim.

Tisto, prvo obzorje je bilo izrisano ostro, osvetljevali so ga prameni jutranje zarje, ki so se postopoma izgubljali v nočnih sencah dolin in grap. Obzorje za tem prvim je bilo že manj jasno, zato pa mnogo bolj mehko in privlačno. In obzorja, ki so sledila, so bila vse manj vidna, oblita z različnimi svetlobami, med katerimi so se včasih bolj, včasih manj pojavljali temni pasovi. Svetloba in tema sta se neprestano menjavali. "Kot dan in noč", je Tomaž pomislil. Ali pa je to še najbolj blizu spoznanju, ki ga je zapisal Janez v svojem evangeliju: "V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog. Vse je nastalo po njej. V njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi. In luč sveti v temi, a tema je ni sprejela." Tomaž se je zdrznil: "Tema je ni sprejela. Svetloba, luč je življenje ljudi. Tema? Kaj je potem tema? Je tema smrt? Če je svetloba znamenje življenja in tema znamenje smrti, potem je tudi popolnoma jasno, da tema ne more sprejeti luči. Smrt ne sprejema življenja. Pomeni potem to menjavanje svetlih in temnih obzorij obdobja življenja in obdobja smrti?" Tomaž je ob pogledu na svetla obzorja doživel občutek veselja in ko se je soočil s temnimi obzorji občutek žalosti. Tudi v minulih dveh tisočletjih je bilo tako: obdobjem miru, sreče, luči in življenja so sledila obdobja smrti, vojn, lakote in sovraštva. In za temi obdobji teme so zopet prišla sončna jutra. Veselje nad življenjem je znova zaplavalo prek zemeljske oble. Morda ne more biti drugače. Nočem sledijo jutra, in dnevom noči. Zakaj potem evangelist Janez s tiho žalostjo zapiše, da je luč prišla na svet, med svoje, ti pa je niso sprejeli? Če nisi nikdar doživel luči, če si vedno živel v temi, potem luči ne poznaš. In ko ti zasije, si oči zakriješ z dlanmi. Tako si vaje teme, da luči nič več ne preneseš. Morda so se ljudje že tako navadili na temo, da luči nič več ne prenesejo? Toda, četudi človeka vznemiri nenadna svetloba, njegova duša ves čas ve za luč, ve za svoj dom. Ali ne bomo

potem vedno razpeti med temo in svetlobo? Luč, ki je središče človekove duše, bo vedno hrepenela po združitvi z "Lučjo, ki prihaja na ta svet". In v to hrepenenje se bo vedno vrinjal hladen dih pritlehne teme, ki bo prinašala nemir, negotovost in strah. Strah pa vedno pritegne človekovo pozornost. Ne da ljudje ne bi marali luči, le temi, ki v sebi nosi strah posvečajo več pozornosti. V temi nehote iščeš dlan nekoga, ki ti je blizu. Z roko v roki je varneje, je topleje, in kot da je bolj svetlo.

Tomažu se je zadelo, še več, jasno je začutil, da ne le roka, marveč obe roki Besede, ki je prišla na ta svet pred dva tisoč leti, segata skozi čas, ki je minil, skozi sedanji čas in skozi vsa naslednja obzorja. Vedno lahko sežemo v to božjo ponujeno dlan, da se duša do vrha naužije lepote luči. In videl je Tomaž planet Zemljo, ki je bil ves posejan s šestimi milijardami luči, kot zvezdno nebo je bila, vsa svetla, in božji mir je obdajal ves svet.

Pavla se je z dlanjo dotaknila Tomaževe roke. "Tomaž, prespal si Novo leto". "Ne, nisem, samo sanjal sem sanje polne luči". "Naj se ti uresniči, Tomaž!" "Oh, da, ko bi se le."

Jože Urbanija

KRUH

Dober je ko kruh, pravijo ljudje, če hočejo o kakem človeku povedati najboljše. Ta izrek nehote spomni kristjana na Jezusa. Ko je Jezus malo pred svojo smrtjo z apostoli obhajal zadnjo večerjo, je tako rekoč povzel svoje življenje v znamenjih kruha in vina. Kot je bila pri taki pojedini navada, je razlomil kruh in ga razdelil učencem. Dal pa je temu lomljenju kruha docela novo vsebino, ko je rekel: **“Vzemite in jejte, to je moje telo.”** Po smislu bi lahko tudi prevedli: “To sem jaz za vas. Kot potrebujete za svoje telesno življenje kruh, tako potrebujete mene kot duhovno hrano na svoji nadaljnji življenjski poti.”

Lomljenje kruha pri zadnji večerji je tudi znamenje, ki kaže na bližnjo nasilno Jezusovo smrt. Na vzhodu še danes, kot v Jezusovem času, sveže pečenega žilavega kruha ne režejo, ampak ga lomijo ali celo raztrgajo. Jezus, ki razlomi kruh ali ga celo raztrúe, da bi ga lahko razdelil učencem, bo sam zlomljen v smrti, in neizčrpno deljiv v evharistiji.

Neštetokrat se od tedaj sliši vsak dan v cerkvi klic: “Vzemite in jejte, to je moje telo.” In krščanski človek, ki doživlja, kako se v bogoslužju kruh spreminja v Kristusovo telo, naj bi se sam spremeni. Postal naj bi kruh za druge ljudi, ki so lačni naklonjenosti in prijateljstva.

Morda traja sveta maša premalo časa, da bi lahko vse to vsaj deloma razumeli. Zato so kristjani v zahodni Cerkvi že davno prešli k temu, da niso le preje-

mali Kristusovega telesa pod podobo kruha, ampak so se med mašo v molitvi in premišljevanju posvečali Kristusu pod podobo kruha, ker se je Rešnje telo trajno shranjevalo za obhajilo bolnikov in umirajočih. Iz tega se je razvila tako imenovana **tabernakeljska pobožnost, obiskovanje in češčenje Najsvetejšega**, močan in živ vrelec trajne verske preнове. Prav je, da to duhovnost v primerjavi z nekaterimi tokovi v današnji teologiji in pastoralni ohranimo, in sicer zato, da bi ne postalo hladneje v Cerkvi in družbi. “To je naseljen kraj,” je zapisal evangeličanski prior v Taizeju po dolgi molitvi pred tabernakljem tamkajšnje katoliške vaške cerkve. Človek potrebuje takih obpotnih krajev, ki mu dajejo dom, dokler ne bo nekoč popolnoma pri Bogu.

Kruh je bil dolgo eno glavnih živil v Evropi, kot na Kitajskem riž ali ribe za Eskima. Danes je samo živilo med mnogimi drugimi. Šolarji mečejo kruh, ki ga dobijo za malico, v koš za smeti. Zelo redke so že hiše, kjer še **naredijo znamenje križa nad hlebom kruha**, preden ga

načnejo. Kdor pa se odpravi na jug in ga pot vodi stran od glavnih turističnih poti skozi Italijo in Grčijo, bo še našel preproste ljudi, ki oblikujejo svoje obede s posebnim do-

stojanstvom. Kruh in vino sta tam vsakdanja sveta darova, ki dajejo razumeti, zakaj ju Cerkev v hoji za Kristusom tako spoštuje.

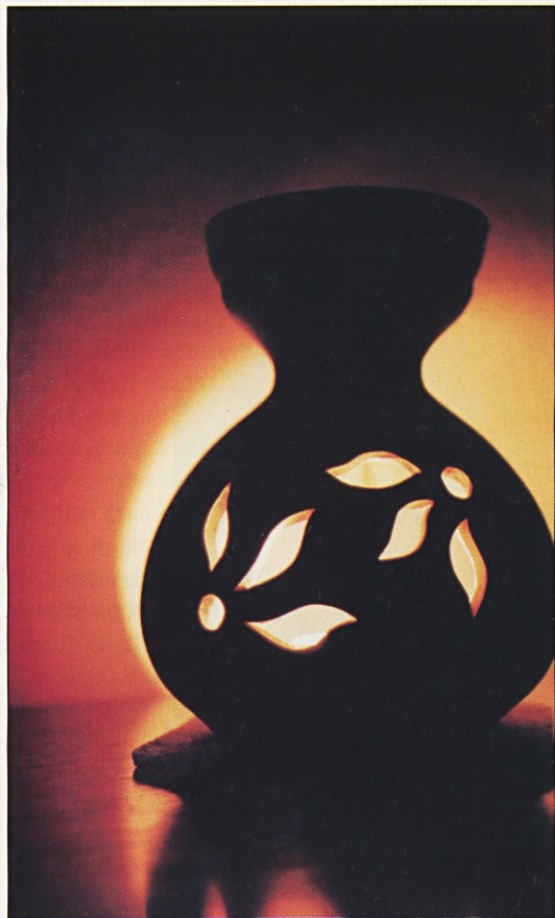

(Iz knjige
krškega
škofa E.
Kapelarija
Znamenja)

ZAKAJ AVTORITETA? KAKŠNA AVTORITETA? (4)

Zadnjič smo se nekoliko ozrli v zgodovinski razvoj, ki je pripeljal do upada in celo izničenja zaupanja v avtoriteto po starih merilih. Vendar se je hitro pokazalo, da samo rušenje ali celo nasilna odstranitev nosilcev avtoritete in oblasti ne prinese zadovoljive rešitve. Na mesto prejšnje se namreč usede in ustali druga, ki spet krčevito brani svoj položaj. Kako se je to dogajalo v družbenem sistemu, ki smo ga doživljali sami, si oglejmo na koncu razmišljanja o tej temi.

V totalitarnem kolektivismu **ni bilo prostora za osebno človekovo dostojanstvo** in za osebno svobodo. Vse je bilo odvisno od nekakšnih 'karizmatičnih osebnosti', ki so predvsem znale in zmogle odriniti od korita druge. To pa ni bilo narejeno v imenu te osebe, ampak v imenu ljudstva in za ljudstvo.

Tudi tako imenovani napredni zahodni svet se je znašel v veliki zmešnjavi; vse se je upiralo vsaki avtoriteti, svetni in božji. Čedalje več ljudi ni zaupalo nikomur več. Tako smo prišli v dobo, ko je človek ostal brez temeljne družbene in osebne orientacije, zaprt v svoj individualizem.

Zaradi upora očetu in Bogu, zaradi zavračanja vsake avtoritete, saj je sodobni človek ne zna več razpoznati kot dobrotno, ni več pravega prehoda k drugemu, k sočloveku. Ljudje živijo v skrajnem individualizmu in se ne zavedajo svojih moralnih in socialnih obveznosti, ne poznajo in ne priznavajo skoraj nobene moralne norme, niti norme ljubezni ne. Vse je samo bežno, je le narejeno, je fikcija, imaginarno, virtualno. Življenje ni več nekaj resnega in oprijemljivega.

To dobo imenujemo postmoderna. V njej prihaja do nasprotnih teženj, kot so tista, ki so vanjo pripeljala. Prihaja do 'osvoboditve' od razuma in predvsem razumarstva. Vlogo vrednotenja in odločanja prevzemajo čustva. Ni več pomembno, kaj razumemo, ampak kaj čutimo. Tisto, kar zgage čustva, je tako zelo 'resnično' (privlačno), da jim ljudje množično nasedejo. Upor proti racionalizmu je pripeljal do negativne skrajnosti pri samorazumevanju mnogih sodobnikov, ki se lovijo in se iščejo po poteh egocentričnosti in osamljenosti. Zgublajo se v kolektivistnih lahkotne religioznosti, kjer je pomembno le zadovoljstvo v objemu čutnega ugodja. Učiteljev teh naukov danes ni težko najti.

V družbi brez zunanje avtoritete, ali bolje z edino razpoznavno avtoriteto čustev, **živijo ljudje v izjemno nerealnem, neresničnem svetu.** Nočejo se srečati z dejanskim stanjem, ampak bežijo v umetni, nerealni svet, tudi s pomočjo mamil in poceni religij, katerih oznanjevalcev je na pretek in rastejo ko gobe po dežju.

To je popolna odtujenost sebi in svoji človečnosti. To je neznosna kriza misli in smisla, kar je mogoče zaznati na vsakem koraku sodobnega življenja. Kristjanu se ni prav lahko znajti sredi vse te zmešnjave in odtujenosti. Edini način za lastni 'stati inu obstati' je zvestoba vrednotam evangelija in povezanost v skupnosti, ki jih priznava in živi.

pripravil jp

ČASI SMO MI

Leto 2000 je tu, stopili smo v tretje tisočletje krščanske dobe. Napovedi o koncu sveta se niso uresničile, znova smo se zavedeli, da nas ne določajo okrogle številke ali zvezde, marveč mi sami.

Od nas je odvisno, ali je življenje prežeto z upanjem in veseljem ali pa je pusto in prazno. "Človeštvo kljub videzu še naprej pričakuje razodetje božjih otrok in živi od tega upanja, kakor v porodnih bolečinah," nas je spomnil papež v pričakovanju tega jubileja (*V zarji tretjega tisočletja*, 23). Sam je imel veliko pobud in storil številne korake, da bi se bolj videlo, kako smo ljudje božji otroci ter zato pripravljeni živeti drug z drugim kot brat z bratom. V tem duhu sta bila tudi obiska pri nas in razglasitev škofa Slomška za blaženega.

Na svetovni ravni velja omeniti nekatere **papeževe pobude**, ki že dajejo sadove večjega medsebojnega razumevanja in sodelovanja, spoštovanja človekovega dostojanstva in solidarnosti. Njegovi pozivi, naj bogati upniki odpišejo dolgove najrevnejšim ljudstvom, so bili delno uslišani. Marsikatera diktatura se je v zadnjih letih omilila, človekovo dostojanstvo in pravice so bolj spoštovane, svobodo spet uživajo milijoni... ker papež in Cerkev, kristjani in ljudje, ki v srcu dobro mislijo, ne nehajo buditi vesti ljudi in vladarjev in delati po Kristusovem zgledu za vsakega človeka.

Upanje je zbudilo **srečanje predstavnikov številnih verstev** v Rimu oktobra lani, ki so se zavezali k medsebojnemu spoštovanju in sodelovanju za mir in razvoj vsega človeštva. Tolikokrat zlorabljene vere za vojno proti drugim, za kratenje človekovih pravic drugače verujočim... so spoznane za človekovo nujno duhovno obzorje, ki ga moramo gojiti verni vseh ver, da ne bi človeštvo ostalo brez duha in diha. Obenem se je treba odločno upreti poskusom, da bi kdorkoli vpregel verstva v svoj sebični boj proti drugim. Veselje je med kristjani, saj smo katoličani in protestanti spet našli skupni jezik o opravičenju, ki je bilo jabolko spora v 16. stoletju in je razdelilo zahodno krščanstvo. Če edinost kristjanov še ni za jutri, pa je storjen velik korak naprej. S tem pričujemo, da želja po edinosti premaguje sile razdora. Katoliška cerkev, ki šteje

več kot milijardo članov po vsem svetu, je obhajala **celinske škofovske konference**, ki so se odkrito in pogumno soočile s težavami na njihovi celini.

Marsikaj je bilo storjenega tudi v krajevnih Cerkvah, v Sloveniji ali pa tam, kjer živite vi, dragi rojaki. **Doma se je začela sinoda**, ki je pokazala svoje barve na prvem zasedanju novembra lani. Dogajala se je v ozračju svobode in zavesti poslanstva, ki nam ga je zaupal Kristus v našem času in narodu. Geslo sinode "izberi življenje" je naprej povabilo nam vernim, da bi dali svoji veri in Cerkvi novo podobo, in to takšno, ki bo kos izzivom in bo mogla v Jezusovem duhu vlivati moč do bolj polnega in žlahtnega življenja v naši deželi.

Povedano priča o tem, da je za vsako izboljšanje v svetu ali doma, med nami ali v meni **potrebno zastaviti samega sebe**, svoje moči in talente, dobro voljo in čas... Časi so takšni, kakršni smo mi, naš čas je naša podoba. Kristjan se zaveda, da bo toliko človek, koliko se pusti voditi Svetemu Duhu po poti za Kristusom k Očetu in k bratom ter sestram. Zato **je leto 2000 posvečeno Sveti Trojici**, ki nas edina more spremeniti v ljudi ljubezni, tiste ljubezni, ki jo je razodel Jezus. Taka ljubezen nas postavlja na noge, nas dela ustvarjalne in podjetne, zavzete in prizadevne, da bi jo bilo med nami čim več in da bi jih čim več iz nje bolj resnično živelo. Stopiti v novo tisočletje s hvalo Treoedinega Boga na ustih pomeni nadaljevati odrediščno delo našega Boga, sodelovati z njim in resnično postajati božji sin ali hči. Kakšna čast in poklic, dolžnost in odgovornost! Zato nam papež še pravi: "Nekaj je gotovo: vsak je povabljen, da stori, kar je v njegovih močeh, da ne bi prezrli velikega izziva leta 2000, s katerim je zanesljivo povezana posebna Gospodova milost za Cerkev in vse človeštvo" (*V zarji tretjega tisočletja*, 55).

Veliko dela nas čaka doma, kjer smo v minulem stoletju postavili toliko pregrad med nas, se omejili s sovražnimi predsodki, izgubljali moči zato, da bi drugim zagrenili življenje, ugašali vero, upanje in ljubezen... Veliko tega ste prejeli v doto tudi vi, ki ste odšli na tuje; to zavira sproščeno sodelovanje med vami, greni življenje vaših skupnosti, slabi vaše že tako skromne moči. Tej smrtonosni doti **moramo skupaj obrniti hrbet**, da bo ta čas, ki nam je (še) dan, res naš čas: lep in ustvarjalen, slovenski in krščanski, v vsem žlahtno človeški. To je moje voščilo vsem vam, dragi rojaki, in želja za vse Slovence na začetku tega tisočletja, ki ga, hvala Bogu, spet začenjamo v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.

Drago Ocvirk

SVETO LETO

Naročilo za obhajanje "jubilejnega leta" zasledimo že v Mojzesovi postavi. Praznovanje sega nekako 3200 let nazaj. Beseda "JUBILEJ" prihaja iz hebrejske besede "yobel", kar pomeni ovnov rog. Po sedem krat sedmih letih (torej vsako 50. leto) so s trobljenjem na ovnov rog naznanili začetek svetega "sobotnega leta".

V tem letu se ni smelo sejati niti žeti. Sužnjem je bila podeljena svoboda, določeno je bilo, da se vsi dolгови odpustijo. Kupljeno zemljo so morali vrniti prvotnim lastnikom dedičem in vsak se je moral vrniti k svojemu rodu.

V resnici se ta Mojzesov zakon ni v polnosti nikoli izvajal, Judom pa je kljub temu vedno znova priklical v spomin tisto idealno stanje, katerega podlaga je spoštovanje človeka in njegovih pravic.

Leta 1300 po Kr. je prišla ta praksa iz Stare zaveze tudi v Cerkev. Začetna pobuda je prišla od ljudi. Na njihovo željo je papež Bonifacij VIII. naznanil prvo krščansko sveto leto. To se ni zgodilo s trobljenjem na ovnov rog, ampak z odprtjem "svetih vrat" cerkve sv. Petra v Rimu na božični večer leta 1299. Papež je razglasil popolni odpustek in v tistem letu razglasil več blaženih ter svetnikov. Že za naslednje sveto leto (1350) je prišlo v Rim 1.200.000 romarjev.

Ker so želeli, da bi vsak kristjan vsaj enkrat v življenju imel priložnost doživeti sveto leto, česar pa zaradi zgodnejše umrljivosti, pogostih kužnih bolezni, vojn in drugega, mnogi niso doživeli, **so začeli v Cerkvi obhajati sveta leta vsakih 25 let.** Ob vsakem takšnem praznovanju se je v Cerkvi tudi kaj pomembnejšega zgodilo. Tako je npr. leta 1950 razglasil papež Pij XII. versko resnico o Marijinem vnebovzetju, leta 1975 je papež Pavel VI. poljubil noge carigrajskemu metropolitu – v znamenje sprave, razumevanja in edinosti s pravoslavno Cerkvijo.

Leta 1994 je papež Janez Pavel II. z apostolskim pismom V zarji tretjega tisočletja **naznanil posebno jubilejno leto 2000.** V njem v imenu Cerkve prosi za odpušcanje grehov proti edinosti kristjanov, zaradi netolerantnosti in njenege preganjanja (inkvizicija, odnos do Judov). Kristjane je povabil k pokori in spravi ter poklical k triletni pripravi na ta jubilej. Leto 1997 je bilo posvečeno Jezusu Kristusu, Božjemu sinu, 1998 Svetemu Duhu in leto 1999 Bogu Očetu. "V Jezusu Kristusu Bog ne samo govori človeku, ampak ga išče. Učlovečenje Božjega sina priča, da Bog

išče človeka... To iskanje, ki se poraja v božji notranjosti, ima svoj vrhunec v učlovečenju Božje Besede," pravi papež v tem apostolskem pismu.

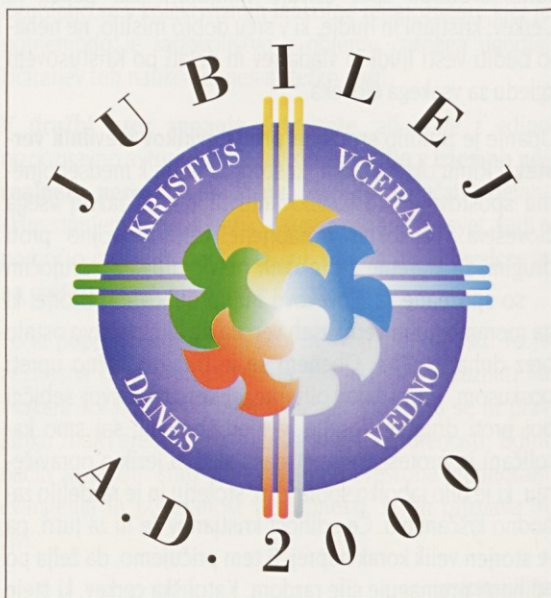
29. 11. 1998 je papež Janez Pavel II. prebral poslanico (bulo) Skrivnost učlovečenja (Incarnationis mysterium), s katero je **oznanil veliki jubilej 2000.** Sveto leto naj bi obhajali istočasno v Rimu, Sveti deželi in v vseh krajevnih cerkvah po svetu. V poslanici Skrivnost učlovečenja postavlja v središče praznovanja svetega leta prenovo Cerkve v duhu evangelija in spravo človeka z Bogom ter z bližnjimi. Praznovanje ni le v molitvi in romanjih, ampak v delih ljubezni, v odrekanju porabništvu v korist ubogih. Romanje je lahko tudi obisk bolnika, trpečega človeka ali zapornika ...

S posebnim poudarkom sveti oče priporoča prizadevanje za edinstvo med kristjani, da bi premagali delitve in napetosti v krščanstvu. Jubilejno leto naj bi spremljala tudi srečanja z Judi, muslimani in dialog s predstavniki velikih svetovnih religij.

Vsaka župnija naj bi po svoje s posebnimi prireditvami zaznamovala sveto leto 2000.

Bomo Slovenci v tujini in v tem letu zmogli narediti kakšen korak tudi v smeri sprave med nami?

J. Šket

DUHOVNA PRENOVA SLOVENSKEGA NARODA

Iz nagovora nadškofa dr. Rodeta udeležencem slovenske sinode

Misel na slovensko sinodo se je pri nas pojavila kmalu po 2. vatikanskem koncilu. Konec šestdesetih let so prišli v javnost tudi prvi predlogi o tem, kaj naj bi to pomenilo za Cerkev na Slovenskem. Ko se danes oziramo nazaj, vidimo, da pravih pogojev za sinodo tedaj ni bilo.

Manjkala je svoboda misli in besede. Kako naj bi v tedanjih razmerah sproščeno in stvarno spregovorili o veri v slovenskem narodu, o nevarnostih, ki ogrožajo vero pri mladih, o pogubnem vplivu uradne materialistične ideologije na versko življenje? In kako naj bi osnovali stvaren načrt za novo evangelizacijo našega naroda?

Ta trenutek se zdi za obhajanje sinode izredno primeren. Po eni strani smo zaradi zunanjega ogrožanja komunističnega režima dosegli visoko stopnjo notranje kohezije, po drugi strani pa se je zaradi znanih dejavnikov sodobne civilizacije naš prostor močno poenotil, tako da lahko govorimo o globalizaciji slovenskega prostora. To pa nas sili k usklajevanju v načrtih in k enotnosti v pristopih. Podobni problemi terjajo podobne odgovore.

Ta trenutek je ugoden tudi **zaradi pridobljene svobode.** Če ne drugo, nam je bila s padcem komunizma dana svoboda misli in besede. Danes ni nobenih ovir, da povsem svobodno, brez strahu in brez ideoloških pritiskov

razmišljamo o svoji preteklosti in sedanjosti in drzno načrtujemo svojo prihodnost.

Na primernost tega trenutka opozarja tudi spremenjen mednarodnopravni položaj slovenskega naroda. Z razglasitvijo samostojne in neodvisne države je položaj slovenskega človeka bistveno drugačen, kot je bil pred 25. junijem 1991. S tem pa se spreminja tudi njegova zavest, ki postaja čedalje bolj suverena, državniška. Še nikoli v svoji dolgi zgodovini slovenski kristjan ni imel toliko možnosti, da neobremenjeno spregovori o svoji veri, o svojem poslanstvu v svetu, o svoji odgovornosti pred Bogom, kot jo ima danes na tej prvi vseslovenski sinodi.

Znotraj te splošne perspektive, izražene v geslu Izberi življenje, mora sinoda izdelati stvaren načrt za duhovno, družbeno in kulturno prenovo slovenskega naroda. Posebno pozornost moramo nameniti zakramentom uvažanja v krščansko življenje, krstu, evharistiji in birmi. Skrbno moramo preučiti vprašanje vzgoje in šole in priti na dan z oprijemljivimi predlogi. Pospeševati moramo splošno in resno pripravo na zakon, če hočemo imeti zdrave, trdne in za življenje odprte krščanske družine. Vprašati se moramo, kako je z našo navzočnostjo v javnem življenju, na družbenem, gospodarskem, kulturnem in političnem področju.

Moj pozdrav velja predstavnikom Slovencev po svetu, ki se udeležujejo našega zborovanja, iz Koroške in Primorske onkraj državnih meja, izseljencev in zdomcev. Vesel sem njihovega sodelovanja za skupno dobro slovenskega krščanstva, vedoč, da vsak kvaliteten premik pri nas, koristi tudi njim.

Naj Gospod, ki vodi usodo slovenskega naroda, blagoslovi naše delo in naj nas podpira priprošnja Marije Pomagaj z Brezij.

Slovenski škofje na prvem zasedanju sinode

ZAPISALI SO...**MAG 5/48, Danilo Slivnik**

Hitro stopnjevanje politične napetosti v preteklih dneh je potrdilo, da se spor med premierom dr. Janezom Drnovškom in predsednikom države Milanom Kučanom zaostrojuje. Plaz je sprožil domnevni sporazum med Slovenijo in Vatikanom, za katerega so kritiki dejali, da naj bi slovensko cerkev postavil v privilegiran položaj in odpravljaj laizacijo šolskega sistema. Kučan ni mogel skriti jeze in je svojim medijskim agentom ukazal, naj osutek sporazuma napadejo in zaženejo preplah.

V ozadju gre namreč za prvovrsten politični spopad: s pripravami na volitve, kamor sodi tudi sprejem korigiranega večinskega volilnega sistema, se bo zaostrijo vprašanje, kdo od obeh protagonistov na levi, Kučan ali Drnovšek, bo po letu 2000 šef levega bloka, za katerega je jasno, da bo po prihodnjih volitvah moral na novo začrtati nekatere svoje usmeritve (po tistem ne bo mogel biti več levičarski). Napetost ni izbruhnila nenadoma, ampak po nekaj tednih preverjanj, kaj bo po vrnitvi v politiko storil premier. Ta se je očitno odločil, da bo na nekaterih področjih vzel vajeti v svoje roke in izposloval uveljavitev večinskega volilnega sistema navzlic nasprotovanjem njegove stranke.

DRUŽINA 47/48, Franci Petrič

Ko mi je prišel te dni v roke Priročnik za delo milice na področju varstva ustavne ureditve (izdan v času sekretarja Tomaža Ertla leta 1985 pod oznako Strogo zaupno in oštevilčen, da ne bi prišel v roke nepoklicanim), sem začel verjeti, da miselnost, ki je takrat obvladovala Slovenijo, ni nič drugačna od duha teh, ki danes vodijo proticerkveno gonjo: "Nevarnost obujanja klerikalizma obstaja vse dotlej, dokler obstajajo v kakršnikoli obliki težnje po posebni organizaciji vernikov za zadeve splošnega človeškega pomena, in propagiranju katoliških namenov izven verskega področja dela, v postavljanju katoliške socialne, politične, kulturne in ekonomske doktrine, kot edine možnosti za 'pravično' družbeno ureditev." Zato Priročnik navaja naloge milice, kjer je izrecno naročeno, da je treba "imeti pregled duhovnikov ter vidnejših laičkih aktivistov ...". Zanje "se mora organizirati učinkovit lokalni nadzor ter redno poročati o ugotovitvah". Miličnikom nalaga spremljanje vsega njihovega življenja, organiziranega delovanja, povezovanja z drugimi, posebej s

sovražno emigracijo, o "izkoriščanju prižnice" in drugih stikih z verniki v politične namene, o poteku cerkvenih prireditvev in nabiralnih akcij, širjenju vpliva med dijaki in študenti, pritegovanju mladine in odraslih z necerkvenimi prireditvami, ... Posebno nevarnost ta Pravilnik vidi (konec osemdesetih let!) v organiziranju laičkega apostolata: "Institucija laičkega apostolata je ena izmed najbolj nevarnih oblik izven verskega delovanja cerkve, ker neposredno pripravlja pogoje za politizacijo cerkve." Ta zakon je bil v veljavi do 15. aprila 1990.

REKLI SO...**DEMOKRACIJA, 4/66, Lojze Peterle****Kako daleč je združevanje SKD in SLS in kaj se pri tem dogaja?**

Proces je še vedno odprt. Obstaja pa dejstvo, da je bilo na začetku stanje za združevanje veliko primernejše, kakor je zdaj, ko se je v SLS zgodilo marsikaj, kar ji ni utrdilo ugleda v javnosti. Kot je bilo na začetku veliko navdušenja in pričakovanja, danes slišimo čedalje več glasov, ki pravijo: počakajte, da se v SLS uredijo zadeve, kajti ni jasno, kaj vse bo še prišlo na dan. Naš namen je bil pomnožiti glasove ali jih vsaj sešteti, ne pa da bi skupaj odštevali. Sam proces združevanja je doslej pripeljal do nekaterih sklepov. Ti so: združujemo se ne glede na volilni sistem. Želja je bila, da se to naredi do konca decembra. Mislim, da bo to težko izvedljivo. V SKD smo še naprej za združitev, vendar za združitev na pošteni podlagi. Po formuli 1: 2,2 se ne da nikamor. Če bo mogoče doseči takšno podlago, da bomo enakopravni, in če bomo o vodstvu nove stranke odločali na najbolj demokratični način - to

je z neposrednimi volitvami - potem mislim, da je združitev še mogoča. če do združitve ne bo prišlo zdaj, je pomembno, da stranki v prihodnje delata na istih izhodiščih, na podlagi katerih se je začela slovenska demokratizacija. Mislim, da je to ključno tudi zaradi prihodnjih volitev.

Kaj mislite o spremembah volilne zakonodaje? Kaj bo naredila vaša stranka?

Naša stranka je ves čas upoštevala izid referendumov in odločitev ustavnega sodišča. Tako smo tudi glasovali. LDS pa še naprej zadeve zavlakuje. Zanimivo je, koliko mesecev je poteklo od sklepa, naj se ustanovi posebna komisija za spremembo volilne zakonodaje. Šele pred nedavnim je prišlo do prvega sestanka. Sam ne vidim volje, da bi se zadeve dogajale pred oziroma da bi se zgodile zgodaj. To dejstvo ne govori o tem, da obstaja resna želja po predčasni volitvah. LDS zavlakuje zadevo s tem, da se ne odloči in še naprej poskuša pot mimo odločitve na referendumu s tako imenovanim kombiniranim sistemom, ki mu mi nasprotujemo glede na to, za kaj so se odločili ljudje. Mislim, da bo na tem področju še veliko poskusov, da se ljudska volja obide, in mislim, da nič ne kaže, da bi prav hitro prišli do novega volilnega zakona.

Politična oporoka Leona Štuklja

“V Sloveniji je treba definitivno dokončati z neokomunizmom, naj se leve stranke še tako zvito poimenujejo ... Po geslu “divide et impera” izkoriščajo komunisti vsa možna nesoglasja med Vami, da bi pomladne stranke čim bolj razdelili in jih pred volivci diskreditirali ... Razhajanje pomladnikov vodi samo k utrjevanju kontinuitete. Prvaki pomladnih strank bi morali uvideti nevarnost nadaljnje in trajne medsebojne razcepljenosti in se končno povezati v enotno politično silo, ki ohranja in zasleduje vrline evropske krščanske civilizacije ... Prihaja zadnji čas, da se demokratiziramo po vzoru civilizirane Evrope.”

“Kakor koli se boste politično odločali,” piše dr. Pauko, (zet olimpijca Štuklja) v pismu udeležencem proslave ob 10-letnici Demosa z datumom 17. november 1999, “je prav, da Vam sporočim politično oporoko Leona Štuklja, ki jo razumite kot srčno željo rodoljuba, ki udejanjenja svojih idej ni mogel dokončati.”

DEMOKRACIJA 66/4, Branko Grims

DEMOS JE ZMAGAL

V soboto, 27. novembra 1999, je minilo natanko deset let, ko so predsedniki novih političnih strank, nastalih v času slovenske pomladi, podpisali pogodbo o sodelovanju. Rodil se je Demos (=ljudstvo) - Demokratična opozicija Slovenije. Kaj je Demos v resnici bil, v kakšnih razmerah je deloval in kaj je dosegel, najbolje pokaže primerjava med ravnanjem Demosa ter Milana Kučana, predsednika Centralnega komiteja Zveze komunistov Slovenije in predsednika predsedstva Republike Slovenije.

Po tem, ko je takratni predsednik Socialdemokratske stranke Slovenije na shodu v podporo četverici že javno predstavil tiste točke, ki so kasneje postale osrednje točke političnega programa Demosa (zahtevamo človekove pravice, svojo državo, svojo vojsko, svoj denar), je Kučan v govoru železarjem na Jesenicah dejal, da nekateri sicer hočejo samostojno Slovenijo, ampak da jim to ne bo dovoljeno, "ker je naša skupna domovina Jugoslavija". V dneh po zmagi koalicije Demos na volitvah, vendar preden je lahko prevzela vlado, je Kučan kar tri dni dopuščal razoroževanje Teritorialne obrambe Slovenije, zaradi česar je bila kasneje Slovenija (ko je veljal embargo) prisiljena kupovati orožje, kot je vedela in znala. Danes kontinuiteta sprevrženo zlorablja prav te nakupe (brez katerih samostojnosti ne bi bilo) za diskreditacijo osamosvojiteljev in marsikdo celo nasede... Ko je šlo za ključne odločitve in obrambo plebiscitne odločitve za samostojno Slovenijo, je Demos v parlamentu sprejemal odločilne zakone s samo nekaj glasovi večine. Kontinuiteta je seve-

da glasovala proti pripravam na osamosvojitve Slovenije. Še več: Kučan in vrsta ključnih politikov kontinuitete je v zadnjih mesecih pred osamosvojitvijo podpisala peticijo za enostransko razorožitev Slovenije! Jasno je, da samostojne Slovenije nikoli ne bi bilo ali pa bi preživljali takšno kalvarijo, kot so jo v Bosni (kjer niso bili pripravljani na oborožen spopad z JLA: 200.000 mrtvih, milijon beguncev...). Dr. Pučnik, predsednik Demosa, je na prireditvi ob deseto obletnici Demosa to poimenoval s pravim imenom: veleizdaja. Kučan je bil namreč po položaju komandant slovenske teritorialne obrambe. V zadnjih urah pred osamosvojitvijo se je vrh LDS in drugih strank kontinuitete sešel z voditelji JLA in se z njimi dogovarjal menda celo o kolaboraciji, potem ko bo JLA "pospravila" Demos z oblasti. Mimogrede: JLA je imela pooblastila, da zapira ljudi v koncentracijska taborišča. Pod to sramotno pooblastilo, objavljeno v tajnem uradnem listu, pa je bil podpisan Janez Drnovšek. Toliko o osamosvojiteljih in "osamosvojiteljih"... Toda Demos je vzdržal in vztrajal do osamosvojitve. Slovenija je bila pripravljena na vojaški spopad in "ena najmočnejših armad v Evropi", kot so se generali JLA tako radi hvalili, je bila potolčena do tal v samo nekaj dneh. Ker je Demos ravnal državniško in je v svoj projekt osamosvojitve vključil vse politične in civilnodružbene sile, ki so to želele, je bila vojna krajša, posledice pa bistveno manjše, kot bi bile sicer. Te državniške drže in širine ne pred Demosom in ne za njim ni zmožel nihče več.

Demos živi naprej - v ljudeh, v organizacijah (prave) civilne družbe in v strankah slovenske pomladi. Sporočilo ob deseti obletnici Demosa je bilo jasno: Demos je zmagal in zmagal bo znova - le združiti je treba sile in nadaljevati skupaj.

A N G L I J A

LONDON

Začenjamo leto 2000. Vstopamo v 21. stoletje in s tem v tretje tisočletje zgodovine po Gospodovem rojstvu. Britanska prestolnica je temu časovnemu prehodu namenila veliko pozornost. V njej se bo v tem času dogajalo toliko stvari, kot nikjer drugod po svetu, zato se je London po pravici oklical za svetovno prestolnico tisočletja (The Capital of Millennium).

Vstopamo v mesec januar leta Gospodovega 2000. Ko so Rimljani dajali imena mesecem, so prvi mesec v letu poimenovali "ianuarius", kar bi dobesedno prevedli "mesec vratar" (ianua = vrata), torej mesec, ki odpre vrata v novo leto. Tokrat pa odpira vrata tudi v novo stoletje in celo v novo tisočletje. V tistem mesecu so posebej častili boga Ianusa, ki so ga upodabljali z dvema obrazoma; eden je gledal nazaj, drugi naprej. Tako je 1. januar v zahodni civilizaciji in tudi marsikje drugod po svetu začetek novega leta. Na začetku leta se vsi oziramo nazaj in gledamo, kako smo preživeli preteklo leto, predvsem pa naprej, kako bomo preživeli prihodnjega.

Na mnogih stavbah in raznih dokumentih lahko najdemo napis ANNO DOMINI - leta Gospodovega. Tudi leto, v katerega smo vstopili, je Gospodovo, ker je njegov ves čas in je on Alfa in Omega, začetek in konec vsega stvarstva. Bolje rečeno, mi

moramo biti Gospodovi. Vsa naša dejanja naj bodo povezana z njim.

Evangeljski odlomek, ki ga poslušamo na praznik novega leta, nam poroča o Jezusovem rojstvu, kakor so ga doživeli pastirji. Ponižni in odprti za drobna sporočila, so se srečali z njim, svetovno zgodovinospisje, ki so ga prevzemali bučnejši dogodki in vidnejše osebnosti, pa je posvetilo temu dogodku komaj kakšen namig.

Jožef Flavij v svojih Judovskih starožitnostih leta 94 omenja Kristusa.

Rimski zgodovinar Tacit v Letopisih poroča o požaru v Rimu leta 64, za katerega je Neron po krivici obdolžil kristjane, in izrecno omenja Kristusa, ki ga je "na smrt obsodil upravitelj Poncij Pilat v času vladanja cesarja Tiberija."

Tudi rimski zgodovinar Svetonij v življenjepisu cesarja Klavdija obvešča o izgonu Judov iz Rima, kjer "so po hujskanju nekega Kresta povzročili nemire". Med razlagalci je razširjeno prepričanje, da se to mesto nanaša na Jezusa Kristusa, ki je postal razlog za preprij znotraj rimskega judovstva.

Leta 112 po Kristusu je pisal cesarski namestnik v Bitiniji Plinij mlajši cesarju Trajanu pismo, v katerem prosi za navodila, kako naj ravna z ljudmi, ki jih kdo prijavi sodišču kot kristjane. Ti se namreč zbirajo na določen dan pred zoro, da izmenoma pojejo slavospeve Kristusu Bogu.

To je nekaj spisov, ki govorijo o Kristusu. Najpomembnejši pa so gotovo spisi Nove zaveze. Čeprav so to dokumenti vere, pa imajo vseeno neprecenljivo zgodovinsko vrednost. Natančno nam namreč poročajo o življenju, delu in učenju našega

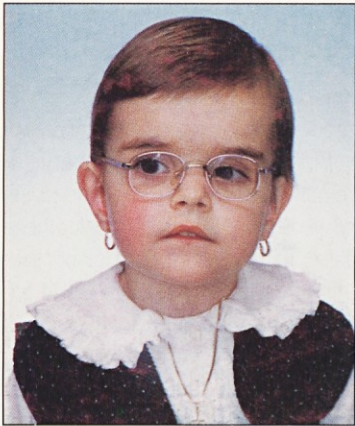
Odrešenika in o življenju prve Cerkve v Jeruzalemu in po vsej rimski državi.

Spisi Nove zaveze so več kot le zgodovinski spisi, saj nam spregovorijo o nadzgodovinskem in nadzemeljskem. To je beseda o Bogu, saj se je Bog "v teh dneh poslednjega časa" najpopolneje razodel po svojem Sinu, Jezusu Kristusu. **On je začetek in konec, je središče in vsebina vse naše vere in vse zgodovine, tudi leta 2000.** To leto je papež Janez Pavel II. razglasil za sveto, potem ko je slovesno odprl sveta vrata v cerkvi sv. Petra v Rimu. Skozi ta vrata bodo vstopale množice romarjev v svetem letu. Že 2000 let Cerkev odpira vrata božjega svetišča vsem, ki so blage volje in želijo vstopiti.

Novembra je bila slovenska maša v kapeli doma za naše rajne. Udeležilo se je precej rojakov; prišli so tudi nekateri, ki se sicer bolj po redko udeležujejo naših srečanj ob oltarju.

Adventni čas smo s slovensko skupnostjo v Aberdareu (Wales) začeli v soboto, 27. novembra. K adventni maši v prijazni katoliški cerkvi so prišli valežanski rojaki od blizu in daleč. Dobri Srečko vse svoje fante, nekatere že priletne in bolehnne, redno pripelje k naši maši, da opravijo adventno in božično spoved in se pobožno udeležijo slovenskega bogoslužja. Škoda le, da jih je zaradi odhodov v večnost vsako leto manj. Skoraj vsi so nekoč delali v valežanskih rudnik in se tam zgarali. Mnogi so umrli zaradi pljučnih bolezni, zlasti zaradi silikoze. V cerkvi so vedno črpali moči in tolažbo. Ti ljudje so najbolj cenili obiske slovenskega duhovnika, ki prihaja k njim zlasti v adventu in postu.

Od oktobra do decembra sta bili v Londonu mladi slovenski družini,

Petletna Karmen Eder

Horvat iz Ivancev pri Bogojini in Eder iz Jurovskega Dola pri Sv. Lenartu, zaradi srčne operacije svojih otrok v bolnišnici na Westmoreland Street. Ederjevi se s 5-letno hčerko Karmen po uspešni operaciji vračajo v domovino, pri enoletnem Žanu Horvatu pa se je, žal, zdravljenje precej zavleklo, ker je prišlo do nepričakovanih komplikacij zaradi infekcije. Z obemi smo bili ves čas povezani; župnik jih je večkrat obiskal v bolnišnici, očeta, Janez in Rado, sta prenočevala v Našem domu, materi,

Mali Žan Horvat v naročju mamice Romane

Romana in Suzana, pa sta bivali kar v bolnišnici pri otrocih.

Molimo za Žana, da bo kmalu ozdravel.

Slovenski krščanski demokrati, območni odbor za Veliko Britanijo, so imeli v soboto, 13. novembra, v Londonu letno sejo. Njihov predsednik Srečko Jereb je poslal sledeči dopis za objavo v Naši luči:

"Seje v Londonu se je udeležilo kar lepo število članov SKD iz Anglije in Walesa. Največje zanimanje je pri-

tegnil potek združevanja med SKD in SLS. O tem se je razvila živahna razprava. Po nam dosegljivih informacijah o pogojih združevanja, ki jih postavlja SLS, so ti za nas popolnoma nesprejemljivi, saj to ne pomeni združitve, ampak priključitve SKD v SLS. Ne, hvala za tako ponudbo!

Smo za združitev dveh enakopravnih strank, a nikakor za priključitev. Ne razumemo, zakaj SLS nenadoma postavlja take pogoje, saj mora vedeti, da so ti za nas nesprejemljivi. Izgleda, da jih združevanje več ne zanima. Je temu morda vzrok kak posebni pritisk, morda podkupnina s strani liberalkomunistov?

Druga zanimiva razprava je potekala o čedalje slabšem političnem in gospodarskem položaju v Sloveniji. Naj navedem samo nekaj primerov: nenehna medijska gonja zoper vse, kar se kakor koli upira vladajočim liberalkomunistom, šolstvo kot instrument za širjenje protikrščanskih in protidemokratskih lažnih zgodovinskih mitov; strupeni napadi na nadškofa in metropolita ter na našo Cerkev ... Celo Mati Božja je deležna njihovega balkanskega strupa (upodobitev s podgano v naročju) in še marsikaj drugega. Kaj pa naš predsednik, tovariš Kučan? On tega ne obsoja, ampak celo pravi, da je vse to umetnost. Imamo res predsednika, kakršnega smo vredni?

Nerazumljivo je tudi to, da ta država po 54 letih še ni dostojno pokopala svojih mrtvih. Časti pa morilce kot junake in jim daje izjemno visoke pokojnine in druge privilegije. Ves ostali svet takega početja ne pozna.

Vse navedeno in še mnogo drugega nam je nerazumljivo. SLS pa menda vse to posredno ali neposredno podpira.

Območni odbor SKD za Veliko Britanijo na letni seji v Londonu

Zelo težko smo ponosni na tako domovino.

Lep pozdrav vsem, ki za domovino v srcih dobro mislijo.

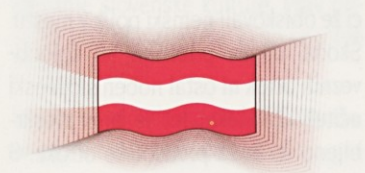
V imenu območnega odbora SKD za Veliko Britanijo,

predsednik Srečko Jereb

VOŠČILO

Slovenska katoliška misija in njen ŽPS želita vsem slovenskim rojakom v Veliki Britaniji ter vsem našim rojakom doma in po svetu veselo praznovanje božičnih skrivnosti, v jubilejnem letu pa polno Božjega blagoslova in varstvo Božje matere Marije.

*ŽPS slovenske katoliške misije
V Veliki Britaniji*

A V S T R I J A

DUNAJ

Na zahvalno nedeljo smo se Bogu zahvalili za vse darove, ki smo jih prejeli v letošnjem letu. Liturgija je bila dvojezična, saj smo, kot vsako leto, praznovali skupaj z avstrijsko skupnostjo. Maševal je naš župnik g. Štekl. Z izredno lepo pridigo nas je spodbudil k razmišljanju o samoumevnosti in nesamoumevnosti prejetanja dobrin, k razmišljanju, da je vse, kar prejemamo, božji dar, česar pa se večinoma sploh ne zavedamo. Med pridigo smo se skupaj zahvalili

za vse darove (duhovne in materialne) in prosili še za tiste, ki žive v pomanjkanju in duhovnem mraku. Ob tej priložnosti smo pred sv. mašo prinesli različne darove (moko, sladkor, zelenjavo, kruh, sadje, kavo, pecivo ...) in jih položili pred oltar. Po maši smo jih odpeljali sestram, ki na Dunaju skrbijo za brezdomce, še prej pa poskusili žegnano vino in se zadržali v dvorani v prijetnem pomenku.

Doživeto dvojezično bogoslužje, predvsem pa pridiga in petje očenaša so spet okrepili duhovne vezi z Bogom in nas dvignili nad vsakdanje skrbi.

Kot vsako prvo sredo v mesecu smo se **prvega decembra zbrali k duhovnemu pogovoru**; vsak četrtek v adventu pa smo prihajali k molitvi, pogovorom in meditacijam. Adventne večere pripravljamo že veliko let. V novo opremljeni in prebeljeni knjižnici, kjer se srečujemo, se poču-

timo prijetno, še posebej ko zasveti sveča na adventnem vencu.

Miklavževanje prirejamo vsako leto. Miklavž nas navadno obišče po nedeljski sveti maši - včasih v cerkvi, včasih pa v dvorani. Letos je prišel v dvorano v spremstvu angela in sv. Petra, ki sta mu pomagala nositi darila. Med čakanjem na Miklavža nas je Andreja Nikolič naučila o tem svetniku pesmico. Ko je prišel, smo mu jo vsi zapeli. Po krajšem nagovoru je razdelil darila otrokom, vsem obiskovalcem pa je pripravil zakusko, ob kateri so se nam razvezali jeziki in je stekel živahen pogovor.

Prireditev je s svojim obiskom počastil tudi predsednik slovenskega veleposlaništva na Dunaju, g. Franc Kunej z družino.

Vsem, ki so pomagali, da je prireditev uspela, prirsčna hvala in Bog poplačaj!

Bralcem in uredništvu Naše luči želimo Slovenci z Dunaja božjega blagoslova polno novo leto 2000.

Darja B.

Zahvalna nedelja na Dunaju

GRADEC

80 let Marije Schönwetter

V začetku meseca decembra je naša dobra Marija Schönwetter praznovala svoj 80. rojstni dan. Njena prehojena pot je zaznamovana s trdim življenjem, polnim skrbi. Kot mlado dekle je morala poprijeti za vsako delo. Z zakonom so prišle nove skrbi, saj je življenje podarila petim otrokom in jih vse sprejela z veliko ljubeznijo.

Odločitev, da se poda na tuje, je sprejela zelo na hitro. Tako je v Avstriji, kamor je prišla, morala začeti spet vse na novo. Ko ji je bilo

najtežje, si je zelo rada zapela kakšno domačo pesem. V Gradcu je kmalu poiskala stik s Slovenci in skupaj z njimi delila svoje veselje do petja. Še zdaj, kljub častitljivi starosti, se še vedno druži s prijatelji, poje v zboru in se udeležuje skupnih izletov. Tudi mi smo je vedno veseli, saj nam s svojo navzočnostjo polepša skupne trenutke.

Slovenska skupnost v Gradcu želi Mariji še veliko zdravih in uspešnih let in da bi s svojim altom še naprej tako lepo slavila našega Boga.

E. Artáč

LINZ

23. in 25. oktobra sta obhajala rojstne dneve oče Viktor Kerec in njegova hčerka Marijana (je poročena in ima hčerko Viktorijo).

Prvo nedeljo v novembru pa smo obhajali rojstne dneve Silve Joun, Antona Zoreta - našega organista, Elizabete Hollinger in vojaka Borisa Ribiča. Spomnili smo se tudi naših godovnjakov: Martina Domanjka in Martina Hollingerja iz Sierninga.

V nedeljo, 21. novembra, je pravoslavni škof iz Iraka obiskal svoje vernike v Linzu. Ker pravoslavni verniki nimajo svojih prostorov, so svojega škofa sprejeli v slovenskem centru. Ob tej priložnosti je škofa najprej pozdravil **predsednik slovenskega centra Anton Zore**, nato še slovenski duhovnik Ludvik Počivavšek. Na vprašanje, kakšen je položaj v Iraku, je pravoslavni škof v naše veliko začudenje povedal, da Sadam Husein ni slab človek. Dokler Irak ni bil v vojni z Ameriko, je tudi pravoslavna Cerkev dobivala veliko denarja. Zelo pa jih je prizadel embargo. Odkar se Irak nahaja v vojni,

so bile odpravljene vse denarne podpore. Tako je pravoslavna Cerkev v veliki meri odvisna od podpore vernikov. Dodal je še, da je v Iraku približno 50.000 pravoslavnih vernikov, zanje pa skrbijo štirje pravoslavni škofje.

SALZBURG

28. novembra je v krogu svojih najdražjih praznovala 60. rojstni dan Marija Zver iz Salzburga. Dokler je njen mož lahko vozil avtomobil, sta oba redno obiskovala slovensko mašo v Salzburgu in pozneje v Freilassingu. Za njuno zvestobo slovenski skupnosti se jima lepo zahvaljujemo in gospe Mariji kličemo še na mnoga zdrava in srečna leta v krogu svoje družine.

Predstavlja se Luka Kemperle, študent glasbe v Salzburgu: "V preteklem akademskem letu sem začel s študijem glasbe na Visoki šoli za glasbo in upodabljačo umetnost Mozarteum v Salzburgu. Srečno naključje me je pripeljalo v semenišče, kjer sem se spoznal in spoprijateljl s slovenskim izseljenskim duhovnikom Ludvikom Počivavškom, ki skrbi za tri slovenske skupnosti: linško, salzburško in izseljensko skupnost v Freilassingu.

Njegovo pobudo, da bi svete maše v Freilassingu polepšal z igranjem na klarinet, sem sprejel z odobravanjem in veseljem hkrati. Tako sem skoraj polovico akademskega leta sodeloval pri izseljenskih mašah v nemškem Freilassingu.

V tem akademskem letu pa sta s študijem petja začeli še dve Slovenki: **mezosopranistka Andreja Brlec in sopranistka Barbara Tišler**. Naša salzburška skupina Slovencev se je

povečala in obogatila. Zdaj vsi trije - v različnih kombinacijah - nadaljujejo z glasbenim bogatjem izseljenskih svetih maš v Freilassingu."

SPITTAL

Nagovor ob obisku kardinala Ambrožiča

Spoštovani gostje, dragi rojaki!

V zapiskih taboriščnikov zasledimo, da so se ljudje, ki so odhajali v daljni svet, zadnji dan zbrali pred brezjansko Marijo v takratni leseni kapeli sredi taborišča. Zato je prav, da smo ob tem izrednem dogodku, obisku g. kardinala, našega rojaka, spet zbrani pred Marijino podobo.

Ko je med letoma 1948 in 1950 odšla večina takratnih beguncev čez veliko lužo, smo vsi pričakovali, da bo taborišča vsak čas konec. Zaprte so bile vse šole in jeseni 1950 smo otroci že obiskovali nemški pouk v mestu. Škoda, da za približno 30 šoloobveznih otrok ni ostal noben slovenski učitelj. Za nekaj let je bilo preskrbljeno le še za predšolske otroke. S šoloobveznimi se je nekaj časa po kakšno uro ukvarjal duhovnik in starejša dekleta. Otroci so se naučili slovensko govoriti doma v družini, ko pa se je odprla meja, je ta ali oni preživel nekaj počitnic pri sorodnikih v Sloveniji.

Taborišče je bilo uradno odprto do leta 1960; do takrat je bila v baraki še pisarna z nemško govorečimi uradniki. Zadnji begunec se je leta 1963 preselil v zidana stanovanja, ki so jih postavili namesto barak. Takrat je vsak zaživel normalno življenje, saj so vsi imeli delo in zaslužek, stari in dela nezmožni pa so dobivali mesečno podporo.

In takrat je padla beseda: taborišča ni več, čeprav je zadnja baraka zginila oz. pogorela šele maja 1977.

Prva begunska leta je za dušni blagor skrbelo več duhovnikov. Po smrti g. Mihe Burja 1952 je prevzel vso oskrbo g. Anton Miklavčič. On ni bil begunec iz leta 1945, temveč je ilegalno prišel v Avstrijo, potem ko je 1949 okusil jugoslovansko ječo. Med njegovim delovanjem je bilo v Špittalu središče ali shajališče za slovenske duhovnike in druge osebnosti.

Z njegovo smrtjo leta 1975 pa za nas ni bilo več stalnega duhovnika. In spet se je govorilo: V Špittalu ni ničesar več!

Takrat pa je dobro zasedena postojanka salezijancev v Celovcu prevzela skrb za naše duše; ob nedeljah in praznikih so prevozili po 70 km, da smo bili lahko pri slovenskem bogoslužju, to je bilo za nas tudi ohranjanje slovenske kulture. Prav prisrčen Bog plačaj vsem, ki so se v teh 25 letih zvrstili.

Dokler bo slovenska nedeljska maša, ne more nihče reči, da nas ni!

Cerkvica je majhna. Do pred kratkim smo se v njej vrstili z Madžari in Hrvati. Slednji so piskali večji prostor, ker so se njihove vrste zaradi razmer v njihovi domovini povečale, Madžarov pa skoraj ni več. Slovenci jo uporabljamo od takrat, ko je lesena kapela v taborišču pogorela. V njej je bilo več krstov, slovesnosti prvih obhajil in birm; najzvestejši obiskovalec naše skupnosti pa je bil pomožni škof Lenič.

Včasih so bile poroke le v farni cerkvi, sedaj so dovoljene tudi tukaj. Tudi kar nekaj zlatih porok je bilo v njej, pa ponovitev novih, srebrnih in zlatih maš. Zadnja zlata maša g. Kopača je

bila 1988.; to je bil njegov zadnji obisk na grobu njegove mame na špitalskem pokopališču, kjer počiva blizu 300 Slovencev. Prava nova maša pa je bila leta 1991 argentinskega Slovenca Franca Šenka, rojenega 1948. v Špittalu.

Tako visokega obiska, kot danes, pa naša skupnost še ni imela. Na koru je sicer grb s kardinalskim klobukom, vendar ga nihče ne zna razložiti, čeprav je zgodovina cerkvice kratka. Čez 8 let bo slavila šele 200-letnico.

Danes nas je v Špittalu le še ducat tistih, ki smo prišli čez Ljubelj, Vetrinje, Peggetz ali naravnost v Špittal. Nekaj več pa je tistih, ki so doživeli čar barakarskega domovanja. Po približno 10 letih je kar nekaj žena in otrok prišlo za svojim možem in očetom, ki so tukaj potrpežljivo čakali, da se razmere uredijo. In prav družine teh so velik del naše slovenske in oltarne skupnosti. Nekaj posameznikov je prišlo za boljšim kruhom in so se na slepo srečo ustavili v Špittalu. Nedeljnikov je okoli 60.

Zato je res pravi ali zadnji čas, da ste prišli pogledat kraj svojih gimnazijskih let in mature. To je bilo gotovo za vas pomembno obdobje, ki se Vam je globoko vtisnilo v spomin.

Želimo Vam zdravja in božjega blagoslova, da boste lahko svoje delo še dolgo opravljali v blagor vsem.

Bog Vas živi!

**BLAGOSLOVLJEN
BOŽIČ IN SREČNO
V JUBILEJNEM LETU
2000**

B E L G I J A

EISDEN

Čestitamo

Na isti dan, 4. decembra, kot sta se med slovesnostjo, ki jo je v stolnici v Bruslju vodil belgijski kardinal Danneels, poročila princ Filip in princeza Matilda, sta se v cerkvi sv. Katarine v Stabroeku v bližini Antwerpna poročila JOHAN GLOBEVNIK in MARLEEN VAN DE HAUWE. Ženin je sin Jožeta, zelo prizadevnega člana upravnega odbora Slovenske katoliške misije v Eisdnu, in matere Ide, rojene Kapler, nevesta pa je hči Roba in Adrienne, rojene de Best.

Novoporočencema iz srca čestitamo in želimo sreče ter božjega blagoslova polno skupno življenje!

Besede, polne vedrine ter krščanske spodbude, ki jih je na poroki kraljevskega para izrekel kardinal Danneels, naj veljajo tudi Vama, dragi Johan (Janez) in Marleen!

Slovenci v Belgiji Vama želimo vse najlepše, enako tudi Filipu in Matildi, ki naj imata po vzoru svetniškega kralja Baldovina srce vedno odprto za preprostega, malega človeka in za ljudi vseh narodnosti.

Bralci Naše luči v belgijskem Limburgu

Prepričan sem, da se našim željam pridružujejo tudi drugi Slovenci v Beneluxu.

Kakšne "pritožbe" sem kot občasni (popolnoma prostovoljen in nič plačani) poročevalec v Našo luč slišal od svojih rojakov?

Zakaj niste več napisali o tem in onem?

Zakaj pa lahko "oni v Londonu" dobijo toliko prostora v Naši luči?

Moj poskus objektivnega odgovora:

Ker so mi rekli, naj ne pišem preveč, ker nam ne morejo dodeliti več prostora.

"Oni v Londonu" imajo pridne sodelavce in ker ni potrebno, da bi prav vse prispevke moral napisati duhovnik sam. Kaj takega je namreč nemogoče, saj ima izseljenski duhovnik še kakšna druga opravila, in ne misliti le nato, kaj bo napisal v Našo luč.

Tudi iz naših krajev bodo poročila obsežnejša, kadar bodo posamezna društva predlagala, o čem naj bi pisali. To ne velja samo za Beneluks, ampak za vse dežele, kjer smo Slovenci razkropljeni.

Ne smemo pa pozabiti, da ima Naša luč svojo osebno izkaznico, na kateri piše: "Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev za verska, kulturna in narodna vprašanja." Na prvem mestu so torej pastoralne in verske novice, vse drugo pa, po mojem skromnem mnenju, le v toliko, kolikor podpira duhovna obzorja na temeljih verskih, etičnih ter pristno slovenskih kulturnih izročil. Naš veliki učitelj na tem področju blaženi Anton Martin Slomšek namreč naroča: "Sveta vera bodi vam luč, materin jezik pa ključ do zveličavne narodove omike."

Pričakujem torej pisne predloge (v katerem koli jeziku, bom že prevedel.)

Lojze Rajk

PARIZ

Lojze Peterle in Janez Janša v Parizu

Prvaka dveh slovenskih pomladnih strank sta bila 17. novembra 1999 častna gosta združenja Adriatique 2000, ki se že deset let trudi za boljše poznavanje jadranskega prostora ter njegovih specifičnih značilnosti in problemov. Na večer v enem izmed večjih pariških hotelov so bili povabljeni tako francoski kot slovenski poznavalci, ki se zanimajo za to področje. Med častnimi gosti smo lahko videli slovenskega veleposlanika z ženo, predstavnike Hrvaške in Albanije, več francoskih generalov, g.

Taittingerja, župana šestnajstega okrožja in nekatere druge znane politične osebnosti s francoske desnice.

Lojze Peterle je podrobno prikazal politično stanje tako v Sloveniji kot v drugih državah, ki so nastale po razpadu Jugoslavije. Janez Janša pa je svoj referat posvetil splošnim vprašanjem o varnosti na tem območju. Poudaril je, da je vsakršno zunanje prisilno združevanje v imenu varnosti na Balkanu lahko samo iluzija. Zbranemu občinstvu sta oba referata prinesla jasno sliko o položaju in o problemih, s katerimi se srečujejo države okrog Jadrana, tako znotraj svojih meja, med seboj ter v razmerju do Evrope.

Po prijetni večerji sta Janez Janša in Lojze Peterle odgovarjala na vprašanja gostov. Ob zaključku večera je g. de Micelli, predsednik združenja, oznanil, da bo naslednji simpozij združenja Adriatique 2000 spomladi v Sloveniji.

Antonija Bernard

Martinovanje v Parizu

Tudi letos smo se pod vodstvom predsednice Društva Slovencev v

Zlata poroka Antonije in Ivana Boriška

Parizu zbrali v Slovenskem domu v Chatillonu, kjer smo proslavili svetega Martina, tega med nami zelo priljubljenega svetnika.

Francozi praznujejo praznik novega vina teden pozneje, zato že dolga leta nismo praznovali po francosko, se pravi "au Beaujaulais nouveau".

Naš praznik je vseeno lepo uspel. Začeli smo s sveto mašo v kapeli, nadaljevali pa v dvorani doma, kjer smo se zahvalili svetemu Martinu za dobro kapljico, ki poživi žile in kri. Za dobro voljo in ples so skrbeli fantje iz Tolmina, ki nastopajo v ansamblu Razdalja. Prav vsi navzoči so se strinjali, da se znamo popolnoma sprostiti in postanemo naše gore listi samo ob naših zvokih. Tega mnenja je bil tudi g. veleposlanik z ženo in vsi člani veleposlaništva. Ansambel Razdalja nas je popeljal po stezicah, ki so včasih bile, pa do najmodernejših ritmov, ki so všeč zlasti mladim. Ni treba poudarjati, da so ta srečanja na ramenih peščice ljudi, ki si že leta prizadevajo, da naši rojaki ne bi pozabili, od kod izhaja njihov rod in da je tudi v slovenskih pokrajinah sveti Martin zelo cenjen. Brez naših zvestih in pridnih gospodinj bi sveti Martin zgubil priljubljenost, zato prisrčna hvala gospe Drenikovi, Guštinovi, Škrljevi, Vidmarjevi, Šimčevi, Corovi in vsem, ki smo jih pozabili, predvsem pa predsednici Evi za odlično gorenjsko zelje. Hvala v imenu g. veleposlanika Kuniča, našega župnika Silvestra in vseh fantov in mož, ki radi dobro jedo in pijejo.

Janez Ložar

Prišel je sveti Miklavž

Otroci rastejo, Miklavž pa še vedno prihaja med nas, kot da bi bili še vedno otroci. Tako smo modrovali med

pripravo na njegov prihod. Majhnih otrok skoraj ni več, vsi tisti, ki so še pred nekaj leti bili otroci, pa ne utegnejo priti na srečanje z njim. Toda letos temu ni bilo tako. Že med sveto mašo se je videlo, da bo sveti Miklavž letos imel precej težav pri delitvi darov, saj je bilo v kapeli sv. Terezije veliko otrok, mladine, staršev in starih staršev. Po maši smo v dvorani slovenskega doma vsi nestrpnost čakali, kaj nam bo prinesel. Med čakanjem nanj so nam naši najmlajši pod vodstvom sestre Rozalije in Antonije Šimc prikazali razne slike in pesmi o njem. Prav scena pri rezanju peciva in delitvi je bila prikupna; prikazuje, kaj je sv. Miklavž v sanjah ljudi. Vsi so veselo gledali in s pogostim ploskanjem priznavali, da se z vsem strinjajo. Končno je sveti Miklavža ob zvonjenju zvončkov prišel. S spremstvom se je postavili med darove in njegov mehki glas je pozdravil otroke in vse druge. Razdelil je darove, mnoge je poklical celo po imenu, čemur so se otroci zelo čudili: kako pozna njihova imena. Štiriletna deklica me je vprašala: "Kako je zvedel za moje ime?" Odgovoril sem ji: "Veš, Miklavž ve mnogo stvari o nas."

Dejala mi je: "Je lep, dober in je celo vedel moje ime, zato ga imam rada!" Letos ni bilo praznine v dvorani, bil je miklavžev večer z otroki, ki doživljajo skrivnostno Miklavževo dobroto. Naj nas njegova dobrota zaziblje v radostno veselje, da smo še vsi otroci.

Silvester Česnik

JUŽNA FRANCIJA

Tokrat bom začel svoje poročilo s posebnim, a potrebnim razmišljanjem, h kateremu se pripravljam že dalj časa. Večkrat srečujem francoske duhovnike, ki mi pravijo: "Veš, v naši župniji je ta ali oni Slovenec, ki je dobro vključen v vse, kar se dogaja v župnijskem življenju." Tu in tam ali pa kar pogosto odkrijem, da te ljudi poznam tudi sam. In moram reči, da sem ponosen, ker se nekateri resno zavedate, da Cerkev ni ne samo slovenska in ne samo francoska, ampak najprej Kristusova. Vsi krščeni smo Kristusovi, vsi smo božji. Dobro namreč vem in vidim, da marsikdo zaradi oddaljenosti ne more redno prihajati k slovenskim mašam. Povr-

Molitev ob slovenskem grobu v Châtillonu

Na obisku pri Silvi in Georgesu Romanu v bližini Bordeauxa

hu tega so marsikje slovenske maše poredko. To pa nam ne omogoča zadostne vključenosti v življenje Cerkve. Tako je pred vami izbira: ali bom samo tu in tam zajel od božjega življenja pri slovenski maši ali pa bom nedeljo za nedeljo, dan za dnem rastelel v Cerkvi, ki je vesoljna, pa če se v njej govori francosko, nemško ali kitajsko.

Jasno je, da so vam slovenske maše še kako potrebne in da potrebujete skupnost svojih rojakov za normalen osebnostni in duhovni razvoj v tujem okolju. Nikar pa ne pozabite, da se nam Kristus razdaja po Cerkvi, ki je tudi Cerkev okolja, v katerem živimo; ta je vedno enako Kristusova, čeprav je bogoslužje v tujem jeziku. Kadar vidim, da kdo od vas manjka pri slovenski maši, ga včasih nalašč pobaram: "Seveda ste bili pri francoski maši, kajne?!" A že vnaprej z veliko možnosti domnevam, da bo odgovor negativen.

Vabim vas, da se pogosto vprašate, kaj vam pomeni živeti s Cerkvijo. Kdor ima to srečo, da lahko redno prihaja k slovenski maši, prispeva k ustvarjanju trdne skupnosti veru-

jočih rojakov. Komur pa to ni vselej dano, naj se zaveda, da ga noben izgovor ne bo obvaroval srečanja z Bogom iz obličja v obličje ob koncu življenja. Da lahko slavite Boga v domačem jeziku, je velik dar, še večji dar pa je, da smo sploh lahko deležni neprecenljivih sadov svete maše. Slovenci v tujini imamo dve veliki dolžnosti: rasti v zvestobi svojim narodnim koreninam in rasti v zvestobi svojemu krstu. Čeprav slednje ni več mogoče na enak način kot v domovini, ne more nihče trditi, da to sploh ni mogoče.

Pred adventom sem se podal na dolgo pot med rojake na jugozahodu Francije. Nekaterih nisem videl že eno leto. Tako sem srečeval bolne in osamljene, ostarele, nesrečne in razočarane, pa tudi tiste med vami, ki nosite v sebi še vedno polno optimizma in potrebne življenjske topline. Spotoma sem se ustavil tudi pri Božji materi Mariji v Lurdu in vas vse izročil njenemu varstvu na prehodu v novo tisočletje. Podal sem se celo do skrajnih meja mojega pastoralnega področja. Obiskal sem gospo Veroniko Horvat v Domeyrotu in prav ob obletnici smrti njenega

Naše gospe v Nici so skoraj vedno nasmejane.

moža Martina sva zanj obhajala sv. mašo.

V Nici velja posebej omeniti naše obhajanje prve adventne nedelje. Sklenili smo, da bomo tudi simbolično ovrednotili pričakovanje naših src, ki se usmerjajo k praznovanju rojstva našega Odrešenika. Tako smo pri sveti daritvi blagoslovili adventne vence, da bi nas v adventu združevali v molitvi in spominjali na večnost, ki je naš poslednji cilj. Škoda, da se vas ni več spomnilo, da bi prinesli svoje adventne vence k blagoslovu. Upam, da boste drugo leto mislili na to.

Ko boste na pragu tisočletja brali te vrstice, vam želim, da bi v novem obdobju zgodovine iskali najprej to, kar je božje. Iskreno pridružujem tudi želje, ki spremljajo vsako naše praznovanje: da bi bili srečni, zdravi, polni upanja in načrtov.

Z vsemi rojaki v molitvi povezan vaš dušni pastir

David Taljat

BERLIN

Volitve članov župnijskega pastoralnega sveta

Šestega in sedmega novembra smo volili člane župnijskega pastoralnega sveta Slovenske katoliške misije v Berlinu. Volitve so odlično uspele; veliko jih je volilo, predlagani kandi-

dati so bili izvoljeni z veliko večino, skoraj 100 %. Svet smo pomladili, nekaj izkušenih članov pa je ostalo, tako da bomo združili izkušnje starejših in iznajdljivost mladih. Vsem izvoljenim iskrene čestitke in želje za uspešno delo!

Martinovanje

V soboto, 13. novembra, smo v skladu s tradicijo pripravili martinovanje. Praznovanje smo začeli v cerkvi s sveto mašo v čast blaženemu Antonu Martinu Slomšku. Veliko ljudi je po maši odšlo v veliko dvorano, ki je bila za vse skoraj premajhna. Več kot polovica je bilo mladih, saj je bil tudi program letos bolj ubran na njihove strune. Naš ansambel

Druga generacija in odličen pevec **Vili Resnik** - pred leti je na izboru za popevko Evrovizije v Angliji zastopal Slovenijo s prijetno pesmijo Naj bogovi slišijo - so dali vse od sebe. Vili je pokazal, kako se lahko uveljavljeni pevec, ki že dolgo kroji vrh zabavno-glasbene scene v Sloveniji, približa preprostemu človeku. Najprej je zapel nekaj pesmi ob spremljavi Druge generacije, ki ga je spremljala v živo. Čestitke fantom, da so se vse to

Kardinal Sterzyski in Barbara Pucko

naučili. Nadaljeval je s svojim programom, ki je bil naravnost čudovit. Z odra je šel med ljudi in osvojil srca vseh! Vili se je pokazal kot preprost, veren in razumevajoč človek.

Martinovanje pa ne bi bilo martinovanje, če ne bi imeli poln **sod doljenjskega cvička!** Ta leseni sod je bil prava atrakcija. Na njem so bile v spomin na praznovanje 30-letnice naše župnije na les vžgane vse cerkve in kapele, v katerih smo v teh letih Slovenci gostovali (sv. Kanizij, Kolpinghaus, St. Elisabeth). Sod smo dali na licitacijo, še prej pa ga je župnik blagoslovil; ministriral je Vili Resnik in pozneje tudi vodil licitacijo. Bilo je napeto in veselo. Po dolgem licitiranju je sod dobil naš mladi faran **Marjan Šaruga**. Veselje je bilo nepopisno! Prireditve so se udeležili tudi mnogi častni gostje, vsi pa so zadovoljni in dobre volje odhajali domov šele v jutranjih urah.

Farni praznik sv. Elizabete, praznik sv. Cecilije ter slovo od Barbare in Štefana

Tudi letos smo počastili sv. Cecilijo, zavetnico pevcev. Župnik je zbor pogostil s kosilom. Praznik, letos je sovpadal s farnim praznikom sv. Elizabete, smo obhajali skupaj z nemško župnijo pri mašo, pri kateri sta prepevala slovenski in nemški zbor.

Na ta dan smo se poslovili od doletnih članov naše skupnosti, Barbare in Štefana Pucka, ki za vedno odhajata v Slovenijo. Za vse sta pripravila slovesno pojedino. Barbara je bila članica ŽPS, Štefan je bil včasih mežnar, oba pa zgledna pomočnika! V zahvalo jim je zapel moški oktet, za njuno pomoč se jima je v župniji zahvalil župnik Dori, v imenu rojakov iz Prekmurja je par

besed izrekla Lilijana Baligač, v imenu društva Slovenija pa podpredsednik Anton Jerebic. Čeprav ju bomo pogrešali, jima želimo v domovini vse dobro.

Ansambel Druga generacija gostoval na prireditvi Dorijev večer v Laškem

Že čisto "naš" kvintet Dori je ob izidu svoje prve zgoščenke in kasete 25. novembra v športni dvorani Tri lilije v Laškem pripravil koncert Dorijev večer. Fantje so v goste povabili same odlične in uveljavljene slovenske glasbenike, ki so skoraj vsi že nastopili pri nas v Berlinu: Vili Resnik, Čuki, ansambel Lojzeta Slaka, Oto Pestner, Jolanda Anžlovar (Jolanda pri nas še ni bila, ni pa rečeno, da kdaj ne bo!). Povabili pa so tudi Drugo generacijo, ki je v Laškem doživela velik aplavz! Fantje so bili presrečni, saj so zaigrali pred 1800 poslušalci, kar niso mačje solze! Čeprav so z župnikom Dorijem prispeli v Slovenijo v četrtek zjutraj, takoj po koncertu pa odpotovali nazaj v Berlin, jim ni bilo žal narediti 2000 km tako rekoč v enem dnevu. Člani kvinteta Dori so se ob tej priložnosti s spominskim darilom zahvalili za vso pomoč in podporo, spodbudo in duhovno oporo svojemu "angelu varuhu," župniku Izidorju Pečovniku, ki jih na njihovi glasbeni poti spremlja od vsega začetka. Poudarili so, da so ponosni, da lahko nosijo njegovo ime.

Koncert je odlično uspel. Nihče ni pričakoval, da se bo zbralo toliko ljubiteljev te glasbe; v tej dvorani na nobeni glasbeni oz. kulturni prireditvi še ni bilo toliko ljudi! Med njimi je bilo opaziti tudi nekaj berlinskih Slovencev (**Faniko Erman, Ivana Rajha in naše mlade: Andraža,**

Suzano, Bojana, Klavdijo, Aleksandro in druge), ki so po koncertu čestitali našemu hišnemu ansamblu za odličen nastop, kvintetu Dori pa za odličen koncert.

Adventni koncert mešanega pevskega zbora iz Šentvida pri Planini

V petek, 26. 11., smo v naši sredini z veseljem pozdravili mešani pevski zbor iz Šentvida pri Planini (pri Sevnici). Gostje so znova presenetili in nas resnično navdušili. Zbor fantov in deklet vodi mladi dirigent Matej Romih.

Peli so med mašo, pri kateri je bilo tako lepo kot še nikoli! Po maši nas je 40-članski zbor razveselil in duhovno obogatil s čudovitim adventnim koncertom v cerkvi. Na večer pred 1. adventno nedeljo so se pevci predstavili v adventno obarvanih oblačilih vijolične barve. Cerkev je bila polna, poleg Slovencev tudi veliko nemških župljanov in drugih pomembnih gostov. Ob poslušanju ubranih grl smo kar pozabili na čas. Dirigentu in njegovim pevcem je s pesmijo uspelo zblížati ljudi, kar je v adventu najbolj potrebno.

Po koncertu smo se drug drugemu zahvalili in izmenjali spominska darila. Še posebej veseli pa smo bili, ker je z zborom poleg predsednika društva Zarja-Šentvid Ivana Koželja in predsednika zbora Jožeta Vertačnika prišel tudi župan iz Šentjurja, Jurij Malovrh. Med mašo je bral berilo, po njej pa je imel čudovit nagovor o njihovem kraju in velikih možeh, ki izhajajo od tam. Naj omenimo le Ipavce in A. M. Slomšku, ki nam ga je še posebej položil na srce. Z njim je bil še en "občinski mož", Edi Peperko.

V veliki dvorani smo pozneje ob dobrotah, pripravila jih je družina Pukmeister s sodelavci, preživeli lep večer ob petju in igranju nekaterih članov zbora, saj so s seboj prinesli tudi instrumente.

Znova so se izkazali dobri ljudje, največji sponzorji naše župnije. To so dobrotniki, ki vedno znova **poskrbijo za prenočišča gostov,** in gospodinja, ki so spekle pecivo. Goste je na ogled mesta popeljala Martina Konda. Iskrena zahvala vsem in Bog plačaj za vašo dobroto!

Ob prelomu tisočletja

V letu, ko smo praznovali 30-letnico slovenske župnije, ko smo se spominjali 10-letnice padca berlinskega zidu, smo doživeli tudi trenutek, **ko se je iz Bonna v Berlin preselilo slovensko veleposlaništvo.** Njegov naslovu je Hausvogteiplatz 3-4, 10117 Berlin. Uradne ure so od ponedeljka do petka od 9. do 12. ure, ob sredah pa še od 15. do 17. ure. Dosegljivi so na tel. 030 206 14 50.

Kaj naj vam zaželim ob začetku jubilejnega leta 2000, svetega leta, ko bomo praznovali 2000 let krščanstva? Vztrajajmo na tej poti, bodimo prijatelji, vse svoje križe in bolečine darujmo na oltarju ljubezni. Vzemimo si za cilj geslo sinode Cerkve na Slovenskem: "Izberi življenje!" Živimo po geslu jubileja 2000: "Kristus včeraj, danes, vedno." "Vera je luč na poti v novo tisočletje," nam je v adventno-božičnem pismu položil na srce naš župnik Dori.

Vsem vse odpustimo, pod preteklost naredimo črto, živimo danes in z jasnim pogledom glejmo v prihodnost! Smo Božji otroci in nam je dano, da tako živimo.

Vse lepo in dobro!

M. M.

FRANKFURT

Marsikdo pravi, da je mesec november (in deloma december) zanj najbolj žalosten in dolgočasen mesec. Ne toliko zaradi prvih dni, ko se spominjamo svojih rajnih, marveč zaradi zunanjega občutja, ki ga daje narava: oblačnost, odletelo listje, predvsem pa ena sama tema in noč, ko je dneva tako malo. Kljub vsemu pa nam v to temačnost le posije kaj veselja in radosti.

Nekaj take radosti je bilo opaziti in čutiti tudi **na letošnjem martinovan-**

Martinova gos v naročju Štefke. Le komu se smeji Anica?

Tako je Stanko praznoval svoj god in 60. rojstni dan – delavno.

Zjutraj ob štirih, ko je bilo že vse pospravljeno. Kar dobro izgledajo.

ju slovenske župnije v soboto, 13. novembra, v Frankfurtu. Ob petju in glasbi ansambla **Jožeta Kleidermana** iz Solingena, ob okusni hrani in dobri pijači, zlasti pa ob razpoloženju, ki ga je vsak prinesel sabo in ga z drugimi delil, je bil v polni dvorani to res lep in prijeten praznik. **Zadovoljstvo pa je pomnožilo tudi dejstvo, da je bilo kar nekaj članov prvikrat med nami, pa še dolgo pot so naredili**, kar približno 160 km. Dobiček letošnjega martinovanja smo **namenili gradnji novih cerkva** v Sloveniji, in sicer v ljubljanski nadškofiji. Da je dobička bilo kar nekaj, pa gre zahvala vsem, ki so prišli od blizu in daleč, in seveda ekipi, ki je vse to pod vodstvom **Marte in Karla Flajšmana** pripravljala in pospravljala. Čeprav je bilo martinovanje za kakšno uro krajše kot sicer (zaradi vsakoletnega dneva žalovanja - Trauersonntag), je bilo zadovoljstvo ravno tako, kot mora biti.

Za nami so volitve župnijskega sveta (ustanovni sestanek bo v začetku decembra). Trgovci skušajo iz naših žepov v adventnih in božičnih dneh potegnili čim več. Smo jim nasledil?

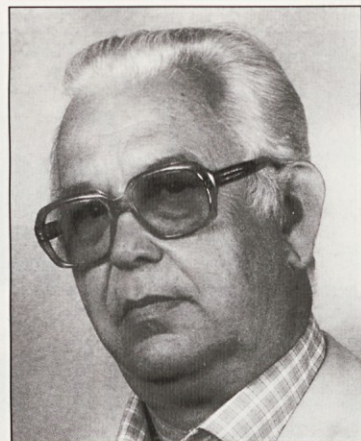
rem

INGOLSTADT

Kadar kdo za vedno odide iz naše srede, začutimo resničnost besed Johna Donna: "Noben človek ni otok, povsem sam zase; vsak človek je kos celine, del kopne zemlje. Če morje odplavi grudo prsti, je Evrope manj, kot da je bil rtič, kot da je bilo posestvo tvojih prijateljev ali tvoje lastno. Ob smrti vsakega človeka je mene manj, zakaj včlenjen sem v človeštvo, zato nikdar ne pošiljaj spraševat, komu zvoni. Zvoni tebi."

Podobno smo doživljali, ko je septembra **po dolgotrajni bolezni umrl Stanko Kacijan**, ljubljeni mož, oče in stari oče, cenjeni prijatelj in znanec, naš dragi rojak. Življenjska pot pokojnega Stanka Kacijana se je začela 19. aprila 1921 na Pobrežju v Mariboru. Tam je preživel svoje otroštvo, končal ljudsko šolo in se izšolal za poklic. Po šolanju se je zaposlil na železnici. Kmalu zatem pa se je začela druga svetovna vojna. Kot mlad fant je bil vpoklican v nemško vojsko. Še preden je prišel na fronto, je bil težko ranjen. Po vojni se je zaposlil kot računovodja v lesni trgovini in pozneje v livarni Hoče. Novembra leta 1947 se je poročil z ženo Marijo. V zakonu sta se jima

rodili dve hčerki: Stanka in Edita. V takratni Jugoslaviji so bile zanj in za njegovo družino življenjske razmere čedalje težje, zato so se odločili, da gredo v Nemčijo. Poleti leta 1962 je najprej odšel Stanko. Ob prihodu v Ingolstadt se je zaposlil v Renaultovem predstavništvu. Februarja naslednje leto je prišla za njim tudi njegova žena z obema otrokoma. Tu so se morali prebijati skozi mnoge začetne težave, vendar so s skupnimi močmi zmogli vse napore. Od 1981. je bil Stanko v pokoju. Zadnja štiri leta je njegovo zdravje čedalje bolj pešalo; kar nekajkrat je bil zadet od možganske kapi. Enajst mesecev pred smrtjo je bil zaradi kapi nepokreten in onemel. Ležal je v svojem stanovanju, kjer ga je njegova žena vzorno lepo oskrbovala ter mu nesebično in z veliko ljubeznijo stala ob strani. V sredo, 22. septembra, je za vedno mirno zaspal. Na zadnji poti so ga poleg njegovih domačih spremili tudi mnogi nemški in slovenski prijatelji. Pokojnega smo poznali kot ljubeznivega in plemenitega človeka. Bil je iskreno dober ter ljubeč mož, oče in stari oče. Pokojni Stanko je bil dolga leta zvest bralec in naročnik Naše luči.

Pokojni Stanko Kacijan

Dokler ni opešalo njegovo zdravje, je bil tesno povezan s slovensko župnijo. Bogu hvala zanj v imenu vseh, ki so živeli od njegova življenja.

S. G.

MÜNCHEN

Prvo soboto v adventu je v slovenskem župnišču potekala **duhovna obnova** kot priprava na vstop v sveti čas pričakovanja in hrepenenja po Odrešeniku. Udeležilo se je 20 faranov. Ves dan so v prijateljstvu soustvarjali prijetno ozračje, primerno in potrebno za zbranstvo pri premišljevanjih. Zavzetost za življenje po veri se je pokazala tudi v pogovorih, ki so se ob temah sprožili spontano ali pa jih je izzval voditelj.

Izbrane teme so se vse navezovala na sinodalno geslo: Izberi življenje. Za uvod smo razmišljali na podlagi odlomka iz Judovega pisma, v katerem apostol govori o ljudeh, ki se norčujejo iz evangelija in ga zasmehujejo, in poudari, da hitijo propadu naproti. Ugotovili smo, da danes ni dosti drugače, k srcu pa smo si vzeli spodbudo vernikom: Vi pa, ljubi, izgrajujte sebe na temelju svoje presvete vere.

Nato smo pretresali, kakšne podobe Bogu krožijo med ljudmi, kakšne preveč človeške predstave si naredimo tudi kristjani, če premalo upoštevamo, kako nam je Očeta v nebesih predstavil Jezus. Kdor vidi mene, vidi Očeta. Ta njegova beseda nas je vodila pri razmišljanju, kje vse vidimo Jezusa in po njem Očeta. Podobno smo v drugi temi spoznavali, katera je prava podoba Cerkve. Posebej je bil zanimiv pogovor ob vprašanih, kako naj zaživimo kot dejavni pripadniki Jezusove Cerkve, zlasti v stiskah posameznikov in župnijske skupnosti. Zaključili smo zvečer ob Gospodovi mizi, ob kateri se nam je pridružilo še nekaj mladih, nam vsem v veselje nad lepim dnem in darovi Duha, ki smo jih prejeli.

OBERHAUSEN

Iz bogatega včeraj za še bogatejši jutri ...

Znova se zapira eno koledarsko leto in se kot nepopisan list papirja odpira novo. Enoletna prehojena pot je lepa priložnost, da se vsakdo izmed nas vpraša, koliko smo bili božji sodelavci. Jasen in iskren pogled bo v marsičem prinesel pohvalo pa tudi

spodbudo za boljše, polnejše in srečnejše dni.

Ob letošnjem prehodu v novo stoletje in tisočletje se postavlja pred človeško skupnost zahtevnejša presoja. Ta prinaša tako vesel in smel pogled, kakor tudi močno trkanje na prsi.

Eno nam mora biti ob pogledu na preteklost vsem jasno: bolj bo človek stopal po poti, ki mu jo kaže Bog ljubezni, srečnejši bo. In obrnjeno: bolj ko bo človek sam "svoj bog", bolj trpka bo prihodnost sveta in človeštva.

Tudi naša skupna revija NAŠA LUČ mora ob prehodu narediti svoj "obračun" glede služenja slovenski skupnosti na tujem. Stopa v 49. leto obstoja in prihodnje leto se bo že "srečala z Abrahamom". Trdno sem prepričan, da se je vedno trudila biti zvesta svojemu poslanstvu: slovenskim rojakom, našim skupnostim po Evropi in še dlje. V nelahkih razmerah je slovenskemu človeku neutrudno oznanjala veselo vest odrešenja, ga narodno in kulturno dvigala in z njim delila vesele trenutke. Koliko požrtvovalnih delavcev se je zvrstilo na njenih straneh. Koliko truda in napora, koliko prizadevnih rojakin in rojakov - o tem pričajo številni zapisi in poročila iz naših župnij - od skrbi za narodno zavest, kulturo, omiko, do preprostega in potrebnega družabnega veselja. Morda je kdo drugačnega mišljenja, do česar ima seveda vso pravico. Nepristranska zgodovina bo tudi o tem zapisala pravično. Sem mnenja, da bo takrat Naša luč še bolj zasijala kot luč časa in prostora na poteh rojakov na tujem.

In še dogodki, ki bodo ostali v spominu na "preteklo stoletje".

Udeleženci adventne duhovne obnove v Münchnu

Baasem

Vsakoletno družinsko duhovno in družabno srečanje mnogi rojaki z veseljem pričakujejo, kar kaže tudi udeležba, saj nas je bilo letos čez 100. Številni mladi dajejo zagotovilo za lepo prihodnost. V povezavi s slovensko sinodo smo razmišljali na temo: Dovolj je luči za tiste, ki hočejo videti. S polnim zanimanjem smo prisluhnili in spraševali voditelja mag. Jožeta Pluta iz Ljubljane. Mladega diakona Igorja Jereba pa smo poslali med naše mlade, kar je bilo koristno tako za mlade kakor za diakona za njegovo bodoče duhovniško delovanje.

Martinovanja in miklavževanja

Oboje ima med rojaki lepo tradicijo in svojski pečat veselja, dobrote ter prijetne družabnosti. Vsaka od skupnosti si v mejah svojih možnosti pripravi najboljše in najlepše. Naj za letos velja še posebna pohvala in zahvala vsem tistim, ki so svoj "glas in postavo" posodili Miklavžu: **Milanu Rajšpu, Jožetu Pušu, Martinu Braču, Francu Jazbinšku in Vladu Češarku.**

Tudi dobrodelni bazar v Essnu postaja hvalevredna tradicija. Iskrena zahvala številnim pridnim rokam naših rojakinj, ki so pripravile toliko dobrot in poskrbele za vse potrebno, in vsem, ki ste odprli srce dobrote. Tisočak in pol DM bomo oddali za **škofijsko gimnazijo v Vipavi.**

V spominu nam bodo ostali

Vsako slovo pušča v človeku nekaj svojskega. Slovo od tistih, s katerimi smo delili življenje ali jih poznali in so nam bili prijatelji ali znanci, pa se v nas zareže še globlje. Ob teh trenutkih je upanja polna misel na neskončno dobrega in ljubečega

Očeta, ki mu priporočamo naše drage pokojne.

6. oktobra lani smo se v Tönisbergu/Kempenu **poslovlili od Angele VITKO**, rojene Zupan. Pokojni Gelci, kot so jo radi klicali domači, je Bog naklonil 79 let življenja. Domače štajersko okolje v lepi in številni družini devetih otrok jo je v mnogočem oblikovalo v srčno, dobro, pridno in pošteno Slovenko. Dobrota in skromnost, ljubezen in delavnost ter pristno veselje in prijetna družabnost so njene poteze, s katerimi je bogatila slovensko skupnost v Mersu. Odrekanje v številni domači družini jo je oblikovalo v močno ženo in mater, da je zmoгла prestatiti tudi težke trenutke. V marsičem nam ostaja bogat življenjski zgled močne žene in globokoverne kristjanke.

Od nje smo se poslovlili v velikem številu. Zbor Slovenski cvet ji je zapel ob slovesu in pri sv. maši, pri kateri sta ministrirali tudi njeni vnukinji.

Sinu Štefanu in njegovi družini ter vsem sorodnikom izrekamo sočutje. Naj vas vse zgled pokojne osrečuje, da ste jo smeli imeti v svoji sredi. Tudi nam bo ostala zgled človeške dobrote in prijateljske topline.

Zadnjega septembra smo v Oberhausnu **pokopali Willija Wolfa**. Žena Lojzka, tako jo kličemo v skupnosti, je prizadevna in dobra dolenjska duša. Tudi rajnega Willija, ki je tako rad zahajal v Slovenijo, na Dolenjsko, "domovnico" svoje ljubljene žene, so imeli vsi domačini radi in ga cenili. Naj mu bo lepota Slovenije okus večne lepote in sreče bivanja v Bogu. Tega mu želimo, vsem domačim pa izrazimo naše sožalje.

Že 13. 9. pa smo se v Essnu **poslovlili od Jožeta Vozliča**. Čeprav človeško

gledano premlad, je Pepi v božjem načrtu, tako so ga klicali njegovi domači, dozorel za večnost. Naj se spočije v naročju božje Ljubezni. Mi pa molimo zanj in drug za drugega, da bi tudi sami srečno prispeli do cilja.

Dragi rojaki, januar, mesec verskega tiska, nas vabi k obnovitvi zvestobe. Ne samo k naročilu in poravnavi naročnin, predvsem k branju. Naj nam čez prag tisočletja odzvanjajo Slomškove besede: Sveta vera bo di vam luč, materni jezik pa ključ ...

STUTT GART**Seminar - sinodalno srečanje - v Ellwangnu**

Od 12. do 14. novembra smo se zbrali na sinodalnem srečanju v Ellwangnu.

To je bila posebna oblika seminarja, ki ga je vodil mons. Janez Pucelj, zastopnik slovenskih zdomcev ter izseljencev v tajništvo sinode.

Gospa Doroteja Oblak je pripravila znamenje, ki je na svojevtrsten način izražalo dogajanje med nami: velik rdeč trodelni cvet je predstavljal tri slovenske škofije, drobne rdeče jagode na vejicah pa sinodale. Suha "jerihonska roža" ponazarja našo vero, ki se brez sveže vode zapre in posuši, ko pa dobi vodo, se znova odpre in ozeleni. Sveča predstavlja kristjane, ljubezen, ki se razdaja ... Ta znamenja je obkrožal belo-rumen trak, papeška zastava, znamenje naše povezanosti z vesoljno Cerkvijo.

Že zgodaj spomladi smo dobili v roke knjižico Izberi življenje, v kateri so nakazana odprta vprašanja za pogovor o sinodi na Slovenskem. Od teh smo razmišljali:

Na kakšnih temeljih bo slonelo naše življenje v prihodnje?

Kako nam prihaja Cerkev naproti?

Nadškof Franc Rode je na začetku prvega zasedanja "pokrajinskega koncila", kakor bi lahko imenovali sinodo na Slovenskem, poudaril, da je v slovenskem prostoru dozorel čas za spremembo. Ob prelomu tisočletja je treba pregledati naše dosedanje delo in prenoviti življenje v duhu evangelija.

Naša razmišljanja in pogovore smo osredotočili na vprašanja: Kaj potrebujemo slovenski kristjani v tujini, da bi bilo naše življenje duhovno in kulturno še bolj bogato, zdravo in sproščeno? Kaj lahko storimo za svoje najbližje in za domovino? Pregledali smo tudi besedilo delovnega gradiva za 1. sinodalno zasedanje in dali svoja dopolnila in predloge.

Mladi so z risbo prikazali, kako si predstavljajo sinodo.

Marsikateri odgovor in smernice za naše delo lahko iščemo tudi v nalogah papeža Janeza Pavla II., ki jih je imel med obema obiskoma v Sloveniji.

M. Mauko

Poslanci državnega zbora RS v Slovenskem domu

V soboto, 20. novembra, je obiskala Slovence v Stuttgartu komisija državnega zbora RS za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu, pod vodstvom njenega predsednika, mag. Marijana Schiffererja.

Na Bavarsko in v deželo Baden-Württemberg je prišla štiričlanska delegacija ter tajnica komisije z namenom, da bi za nas lahko več naredili na zakonodajnem področju. Želeli so slišati naše želje, potrebe in tudi težave, s katerimi se srečujemo.

To je bil prvi takšen obisk v Nemčiji; organiziral ga je glavni konzul RS v Münchnu, g. Fedor Gregorič, ki je delegacijo tudi spremljal. V načrtu so bila srečanja s predsedniki in člani društev ter obisk nekaterih društev oz. prireditev (martinovanje SKPD Mura v Bönningheimu...). Srečanje v Slovenskem domu je v imenu KD Slovenija Stuttgart organiziral Anton Strojan. Srečanja so se udeležili tudi Ciril Turk, nekdanji župnik, g. Vinko Kralj, vodja aktiva slovenskih učiteljev,

gospa Ana Štuhec, predsednica SKUD Triglav Stuttgart, ter več članov obeh društev.

Med drugim smo tej parlamentarni komisiji izrazili svoje želje, potrebe, prošnje in tudi zahteve, da se pospešijo nekateri procesi, ki bodo zdomcem in izseljencem omogočili lažje sodelovanje z domovino.

Med najbolj "vročimi" temami so bile:

- Volitve oz. nov volilni zakon, ki naj bi bil tako prilagojen, da bi Slovenci po svetu lažje uveljavili to državljansko pravico;
- Sporazum med RS in ZR Nemčijo o socialni varnosti ter vprašanje, do kdaj bomo Slovenci v Nemčiji morali izpolnjevati obrazec IU 6? Kdo je odgovoren, da se to toliko časa ne uredi. Že nemški uslužbenci se čudijo, kako da Slovenci ne moremo urediti tega, kar so že pred časom uredile države, kot so Hrvaška, Bosna in Hercegovina...
- Čuti se potreba po uradu oz. pisarni, kjer bi povratniki dobili na enem mestu vse potrebne informacije in pomoč;

Del udeležencev sinodalnega srečanja v Ellwangnu

Slovenski predstavniki na mednarodnem srečanju v Ulm-Wieblingenu.

Zlatoporočenca Katarina in Vlado Kodela iz Reutlingena

- Hitrejša reševanje težav mladih, ki želijo nadaljevati študij v Sloveniji (nostrifikacija spričeval),
- Odnos upravnih organov (na meji in na občinah...) večkrat ni korekten do zdomcev in izseljencev;
- Povezanost z domovino prek satelitskega signala TV Slovenija.
- Mnogi se srečujejo tudi s težavami pri pridobivanju slovenskega državljanstva;
- Nekateri mladi fantje se pritožujejo, da ni razumevanja pri vpoklicu za služenje vojaškega roka v Sloveniji, zato raje sprejmejo nemško državljanstvo ali pa si ne upajo v Slovenijo;

Nedelja praznikov, 21. novembra, je bila nekoliko drugačna kot običajno. Najprej je g. Ciril Turk pokazal film z romanja v Lurd iz leta 1986, nato so nogometaši pripravili prigrizek in pijačo ter postregli navzoče. Z dohodkom (550 DM) so bili zelo zadovoljni in so vsem iskreno hvaležni. Tako bodo lahko krili del stroškov za igrišče.

Vesela pesem in pogovori so trajali še pozno v večer.

J. Š.

REUTLINGEN

Posnemanja vredno!

Župnija Device Marije na lezeru v Prevaljah na Koroškem je 17. oktobra 1999 s pomočjo Jožice Ovnič in drugih članov pastoralnega sveta pripravila slavje za poročne jubilate. Povabljeni so bili pari, ki so letos obhajali petletnico, desetletnico in tako naprej do 55-letnice poroke, in sicer tisti, ki so bili ali postali prevaljski farani ali so se poročili v tamkajšni župniji.

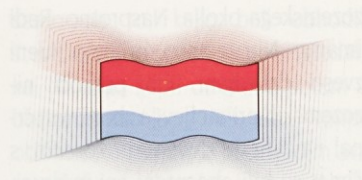
Med zlatoporočenci (bilo je šest parov) sta bila tudi zakonca Katarina in Vlado Kodela iz Reutlingena.

Svoj zlati medeni teden sta nato preživela v biseru Slovenije, v Zgornji Savinski dolini, na turistični kmetiji ZVRSNIK v Robanovem kotu.

Priporočamo jo vsem, ki ste potrebni oddiha in imate radi odlično domačo hrano, prijazno postrežbo, lepo urejene sobe in čist gorski zrak.

Jubilantoma želimo še mnogo zdravih leta zakonskega življenja.

Sinova z družinama in vsi domači!

N I Z O Z E M S K A

HEERLEN

14. novembra je Slovenski mešani pevski zbor **Zvon obhajal 70-letnico delovanja**. O tem izrednem zboru smo napisali že veliko pohvalnega.

Ta dan je v cerkvi sv. Kornelija v Heerlerheideu, kjer vsak mesec poje pri slovenski maši, prepeval med glavno župnijsko sveto mašo ob 11. uri. Cerkev je bila zasedena bolj kot običajno. Pred oltarjem je pod vodstvom dirigenta in skladatelja Tonija Kropivška izredno ubrano pelo kar 40 pevcov.

Somaševala sva domači župnik in jaz, ki sem moral "igrati prvo violino" pri oltarju in prevzeti tudi pridigo. Pred začetkom maše sem razložil domačim faranom, za kaj gre.

"Med to sveto mašo praznujemo visok jubilej slovenskega zbora Zvon.

Sedemdeseti rojstni dan je zelo razveseljiv praznik za vso našo skupnost. Zbor Zvon je za slovensko skupnost nepogrešljiv, pa tudi nizozemsko družbo zelo bogati. Ponosni smo na našega jubilanta. Hvaležni smo vsem sedanjim in nekdanjim članom. Upravičeno lahko trdimo, da je Zvon pravi kulturni čudež in vzor sodelovanja med Nizozemci in priseljenci.

Radi imamo deželo in narod, od koder smo prišli sami ali naši predniki, vendar se nismo zaprli v geto. Nikoli se nismo izločili iz ni-

zozemskega okolja. Nasprotno. Radi imamo Nizozemsko in smo njeni zvesti državljani. Ob pomoči nizozemskih prijateljev je zbor Zvon črpal navdihe iz slovenskih korenin, s čimer so bili obogateni eni in drugi. Tako je tudi prav. To je pot pravilnega napredovanja med ljudmi.

Upam, da bo Zvon prepeval vsaj do svojega 100. rojstnega dne."

HEERLERHEIDE

Druga adventna nedelja je za vse nas pomenila Gospodov prihod še na poseben način, saj smo bogatejši za novega božjega otroka.

Posebej pa je to velik dan za družino Frenka GEELENA in Cvetke DOMEVŠČEK iz Heerlena. 26. septembra 1999 se jima je rodil prvi otrok. Za svojo starost je pravi korenjak, dobrovoljček in lepoteč. V krogu srečnih sorodnikov in prijateljev smo ga krstili v cerkvi sv. Kornelija. "Poromali" smo k Mariji Pomagaj, ki ima častno mesto v tej cerkvi. Novi kristjan pa je dobil ime IVRAN (po botrih pa tudi) ANDREAS MARCUS.

Srečni družini, starim staršem, sorodnikom in vsej naši skupnosti ČESTITAMO!

Spored slovenskega bogoslužja na Nizozemskem:

Sveto mašo imamo vsak mesec na prvo nedeljo ob 8.30 v cerkvi sv. Kornelija v Heerlerheideu. Na veliko noč imamo ob 7.30 vstajenjsko mašo s procesijo ob sodelovanju kraljevske godbe. Na sveti večer imamo polnočnico ob 24.00. Pri vseh mašah poje pevski zbor Zvon. V maju imamo enkrat tedensko šmarnice. Na veliko soboto je ob 18. uri blagoslov jedil. Prijatelje iz bližnje Nemčije vabimo,

naj se nam pridružijo vsaj na božič in veliko noč ob pristnem doživljanju slovenskega praznovanja, saj je naša pesem nenadomestljiva. Temu moramo pritrditi zlasti, kadar slišimo zbor, kakršen je slovenski zbor Zvon na Nizozemskem.

Lojze Rajk

P.S. Upam, da boste v začetku novega leta pohiteli in poravnali naročnino za Našo luč.

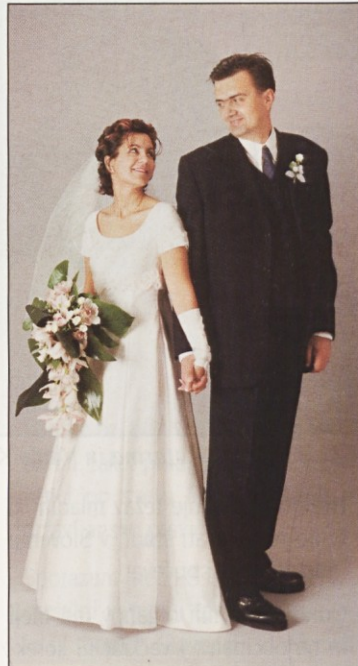
Š V E D S K A

Poroka

V zadnjem letu pred novim tisočletjem sta si obljubila zakonsko zvestobo tudi **Diana Wulf in Goran Prtić**. Nevestina mama Zdenka izhaja iz družine Martina in Anike Hozjan, ki živita v Malmöju, sicer pa imata svoje korenine v Prekmurju. Cerkevno sta se poročila 5. junija v Malmöju na jugu Švedske.

V imenu rojakov želi slovenski dušni pastir poročencema obilje Božjega blagoslova, da bi vztrajala na novi življenjski poti do konca, ko bosta prejela od dobrega Boga večno plačilo za zvestobo drug drugemu in Bogu.

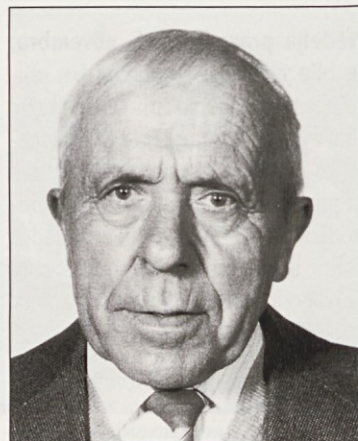
Kar je Bog združil, tega naj človek ne loči. To božjo besedo slišimo zlasti, kadar dva stopata na novo življenjsko pot. Tam, kjer je pristna ljubezen, tam se s skupnimi močmi premagajo vse ovire.

Mladoporočenca Diana Wulf in Goran Prtić

Naj se, draga Diana in Goran, tudi vama uresničijo vajine želje in obljuba, ki sta jo dala drug drugemu! Odprta se novemu življenju, sprejmita otroke, ki naj vama bodo v veselje in blagoslov in v pomoč na stara leta!

Vaš Zvone Podvinski

Pokojni Alojz Korečič

Š V I C A

Leta in leta smo se z zakoncema **Emo in Maksom VALENTIJEM** v Winterthuru redno srečevali pri slovenski sv. maši in po njej. In tako je bilo tudi ob slovesu, ko smo si segli v roko ob njuni **vrnitvi v domovino**. Na tretjo oktobrsko soboto se je sv. maša darovala po njenem namenu, v zahvalo in priprošnjo. Po sv. maši sta nas vse povabila za obloženo mizo.

Maks je prišel v Švico leta 1967 in si začel služiti kruh kot glasbenik. Po dveh letih se je zaposlil kot livarniški delavec pri firmi Rieter v Winterthuru in tam ostal 19 let in 9 mesecev. Po šestih letih se mu je v Švici pridružila tudi družina, žena Ema in oba otroka. Ema si je našla zaposlitev v optični industriji Novartis.

Tako so tekla leta, dokler nista bila predčasno upokojena. V tem času sta si postavila hišo v Podvelki. To, da sta otroka odrasla in oba v poklicu, jima je vrnitev vsaj delno olajšalo. Zdaj sta srečna v lastnem domu. Čeprav ju pogrešamo, jima od srca želimo, da bi v zdravju in zadovoljstvu še dolgo srečno uživala jesen življenja.

Na praznik Kristusa Kralja pa smo v Amriswilu pri slovenski sv. maši krstili drugega otroka narodnostno mešane družine PLATZER-KOŠOROK. Dveinpolletna Jana Milena je dobila bratca **Marca Daniela**. Tako so se vezi s slovensko skupnostjo še poglobile, mladi švicarski očka pa zna čedalje več slovenskih besed.

Po dolgem času smo imeli v Baslu na prvo adventno nedeljo kar dva slovenskega krsta: dvojčka **Romano in Borisa SMOGAVEC**. Mamica je iz šmarskega konca, s Kristan Vrha, očka pa iz Turiške vasi na Pohorju. Vsem trem novokrščencem želimo, da bi se krepko razvijali, staršem pa Božjega blagoslova pri vzgoji!

Prvo decembrsko soboto in nedeljo so se vrstila **miklavževanja** v Oltnu, Amriswilu in Zürichu. Sv. Miklavž je mlade družine z otroki zbral najprej pri slovenski sv. maši, potem pa v župnijskih dvoranah. Povsod je bilo prisrčno lepo in obisk razveseljiv. **V Amriswilu pod vodstvom prof. Toneta STRNIŠA, v Zürichu pa so pod vodstvom učitelja Vladimirja DONAJA** učenci slovenske dopolnilne šole pripravili priložnostni program. V Amriswilu je sv. Miklavž p. Robertu položil na srce, naj pazi na dieto in naj pri morebitnih žegnanjih prostorov v bodočen bolj pazi, da ne bodo v Sloveniji vsi časopisi pisali o tem in se jezili v visokih vladnih krogih.

V Zürichu je sv. Miklavž sklenil svoj obisk z odlomkom iz knjige ALBA IN KAVBOJSKI ŠKORNJI francoskega duhovnika Guya Gilberta: "Če misliš

samo na to, kako boš obhodil številne trgovine, da si boš ogledal, kaj bi lahko kupil otrokom, potem z božičem ne bo nič! Če svojim otrokom, ki sanjajo o policijskem avtomobilu, o plastični brzostrelki in popolni vojaški opremi, želez izpolniš brez obotavljanja, potem z božičem ne bo nič! Če si v adventnem času ne vzameš časa za premišljevanje čudovite skrivnosti božične noči, Jezuščkove revščine, popolne bede njegovih staršev izseljencev, potem z božičem ne bo nič! Če pa že zdaj misliš na to, da bi na praznovanje povabil mlad brezposelni par iz tvojega bloka, ki bi brez tvojega povabila to noč "praznoval" v še malo večji stiski in osamljenosti, potem bo to res pravi božič! Če boš znal tudi v prihajajočem letu živeti to skrivnost v prepričanju, da delitev ni le zadeva ene noči, potem ti bo božič razsvetljeval vse leto!"

p. Robert

SOLOTHURN

Martinovanje

"Že petindvajsetič se vino bo točilo, odkar MARTINOVANJE je vzkalilo; zdaj petindvajsetič se bomo zavrteli, odkar z MARTINOVANJEM smo začeli.

Vesetje ob krstu dvojčkov Romana in Borisa Smogavec

Prijatelji predragi, skupaj se zberimo, SREBRNI JUBILEJ veselo proslavimo. V tem tisočletju to bo zadnje slavje, ko za martinovo se reklo bo: "Na zdravje!" Vsem kliče PETINDVAJSETO MARTINOVANJE: Dobrodošli na jesensko praznovanje!"

Tako je med drugim pisalo na letošnjem (oz. zdaj že lanskem) vabilu na SREBRNO MARTINOVANJE, 13. novembra 1999 v ZUCHWILU pri Solothurnu. Bilo je srebrno po številu praznovanj, po udeležbi bi pa lahko rekli kar 10-krat zlato. K temu je pripomoglo za ta jesenski čas izredno ugodno vreme.

Preden je bila ura osem zvečer (začetek veselega martinovanja), se je dvorana napolnila z gosti (prim. Mt 22,10). Ob udarcu na gong je ansambel GAŠPERJI odprl martinovanska vrata z vsem dobro znano in nepogrešljivo Avsenikovo skladbo Na Golici.

Po kratkem poskočnem uvodu, v katerem sta nastopila tudi dva približno 10-letna fantiča z diatoničnimi harmonikama in seveda folklorna plesna skupina ENCIJAN, je sledila podelitev priznanj prizadnemu prirediteljskemu in sodelujočemu osebju pri martinovanju od njegove 1. do 25. prireditve.

Toda "enkrat se pride, enkrat se odide." To je nepreklicno veljalo tudi za tokratni martinovski večer oz. noč. Ljudje so se poslavljali in odhajali na svoje domove veseli in zadovoljni z željo in sklepom (ali vsaj z načrtom): Drugo leto pa spet vneto na martinovanje pridemo!

Prirediteljem prisrčna hvala za delo in trud, udeležencem pa za odziv na vabilo, saj je številna udeležba najlepše priznanje, da je martinovanje res nekaj lepega, prijetnega, prijazno domačega ...

Jan

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

Božič

Polnočnica bo 24. decembra ob 22. uri v kapeli sv. Terezije. Sveta maša bo tudi 25. decembra ob 17. uri. Vabljeni!

Silvestrovanje

Društvo Slovencev v Parizu vabi na veselo silvestrovanje 31. 12. z začetkom ob 20. uri. Vso noč bo igral in pel ansambel Horuk iz Celja. Ob polnoči si bomo s toplimi in veseli srci zaželeli novo leto in novo tisočletje. Vabljeni!

Ob 19. uri bo zahvalna sv. maša. Pridite, da se vsi skupaj zahvalimo Bogu za vse, kar smo lepega doživeli v tem letu!

Do božične praznike in novo jubilejno leto 2000 želim vsakemu in vsem, naj vas Bog spremlja na vseh življenjskih poteh!

NEMČIJA

MÜNCHEN:

Svete maše januarja in februarja:

SLOVENSKA MAŠA je vsako nedeljo v cerkvi Sv. Duha blizu Marienplatz ob 16.30. Vsako prvo nedeljo v mesecu so pol ure pred mašo molitve za DUHOVNE POKLICE in za MIR V SVETU. Priložnost za spoved je vsakokrat pol ure pred mašo.

NOVO LETO, 1. januarja, DAN MIRU. Novoletna maša bo ob 18.00 v župnijski kapeli.

RAZGLAŠENJE, 6. januarja, maša ob 18.00 v župnijski kapeli.

PRVI PETEK, 7. januar in 4. februarja, češčenje Jezusovega srca. Maša in molitvena ura bosta v kapeli ob 18.00.

ŠOLA

15. in 22. januarja ter 5., 12., 19. in 26. februarja od 9.00 do 11.30 v župnišču.

MLADINSKO SREČANJE bo v župnišču januarju in februarju po dogovoru.

SREČANJE NEKDANJIH UČENCEV NAŠE ŽUPNIJSKE SLOVENSKE ŠOLE: 29. januarja od 14.30 do 22.00 v župnijski dvorani. Povabila s podrobnim programom bomo razposlali. Prosimo nekdanje učence in njihove starše, da nam sporočijo svoje trenutne naslove.

Waldkraiburg

8. in 22. januarja ter 5. in 19. februarja ob 18. uri v farni cerkvi Kristusa Kralja.

Rosenheim

9. in 23. januarja ter 13. in 27. februarja ob 11.15 v cerkvi ob pokopališču.

Freibassing

9. januarja in 13. februar ob 16. uri v farni cerkvi.

STUTTGART:

Svete maše januarja in februarja:

STUTTGART - Sv. Konrad: 2., 9., 16. in 30. jan. in 6., 13. ter 20. feb., ob 16.30

BÖBLINGEN: Sv. Bonifacij: 6. jan. (Sv. kralji trije) in 6. feb., ob 10.00

SCHW. GMÜND: Kapela sv. Jožefa: 9. jan. in 13. feb., ob 9.30

SCHORNDORF: kapela-sestre: 16. jan. in 20. feb., ob 8.45

AALEN: Sv. Avguštin: 16. jan. in 20. feb., ob 11.00.

HN-BÖCKINGEN: Sv. Kilian: SOBOTA: 22. jan. in 26. feb., ob 17.00!

OBERTENFELD: Srce Jezusovo: 23. jan. in 27. feb., ob 9.00.

ESSLINGEN: Sv. Elizabeta: 23. jan. in 27. feb., ob 17.00!

SOBOTNA ŠOLA: Stuttgart: 15. in 22. jan. in 5. ter 19. feb., od 10.00 do 12.00.

Böblingen: 6. jan. in 6. feb., ob 9.00.

Tečaj slov. jezika za mlade in odrasle - ob četrtkih (od 19.30 do 21.00)

Pevska vaja za mlade: četrtek (19.00 - 21.00)

Nogometni trening: ponedeljek (19.00 - 21.00)

Konzularni dnevi - Sophiehstr. 25/II: 1. in 3. četrtek v mesecu, (9.00 - 12.30 in 13.00 - 16.00).

Tel.: 0711/640-10-31 ali 089/543-98-19.

REUTLINGEN: Sv. maše:

Bad Urach, St. Josef: 1., 15. in 29. jan. in 5. ter 19. feb., (ob sobotah!), ob 17.00.

Pfufflingen, St. Wolfgang: 9. in 23. jan. in 13. ter 27. feb., ob 17.00.

Göppingen: St. Joseph, 16. jan. in 20. feb., ob 15.00

Pisarna: Krämerstr. 17, je odprta - po predhodnem dogovoru!

Kristo Srienč: SPRTA BRATA

Ali bi se ne dale pregovoriti, podkupiti, ustrahovati?

Bliže je poznal samo dve: lovskega čuvaja Sebastijana in brodarja. Kmet na Dravskem, ki naj bi postal Joštov tast, mu je bil neznan. Tudi zdravnika kot četrte priče ni poznal. Nazadnje se je v mislih ustavil še enkrat pri Sebastijanu: "Hud je name, ker mu nisem izposloval obljubljenega povišanja plače. Pijavka je in je bolje, da se z njim ne pečam. Končno, kaj bo on pričal; kvečjemu v naš prid!

Istega dne se je popoldne pripeljala Erika iz Celovca. Erhard jo je na kratko seznanil s Štrucevim pismom. Namignil ji je, naj bo večer do Tevža polna ljubezni in naj ga dejansko prepriča, da je govorica o njenem stiku s Celovčanom gola kleveta: "Tevža moramo trdno držati, ker se drugače lahko zgodi, da naju izda. Če sedaj to krizo premostimo, smo na konju."

Tevž je zvečer, ko so se prižigale prve zvezde na nebu, potrkal pri Erhardu. Še preden se je na temnem hodniku razgledal, so ga objele gole mehke ženske roke. Bila je Erika. Vroče ga je poljubila.

"Tevž, ne veš, kako sem večer za večerom hrepenela po tebi. Ni hotelo biti konca tega gospodinjskega tečaja. Štela sem dneve in ure, da bova spet skupaj ter bova uživala najino ljubezen. Nocoj te ne izpustim domov. Tu boš ostal pri meni in boš videl, kako te imam rada."

In vnovič ga je strastno poljubila.

Ko je Tevž vstopil v Erhardovo službeno sobo, mu je ta porinil v roke Štrucevo pismo ter dejal: "Beril!"

(Amriswil) Marco Daniel Platzer pri sv. krstu

(Winterthur) P. Robert izroča spominsko darilo Emiki in Maksu Valentiju ob vrnitvi v domovino.

Med čitanjem je Tevž prebledeval in roka se mu je tresla.

"Nazadnje naju oba čaka ječa. Jošt ven, midva noter!" je vzkliknil.

"Ne bova! Imam točno izdelan načrt."

Tevž je prisluhnil.

"Danes je poročal radio, da je v Nemčiji postal Hitler državni kancler. To pomeni, da bo v doglednem času prevzel vso oblast v državi. In če se je polasti, je priključitev Avstrije, naš splošni cilj, samo še vprašanje časa. Tedaj bo avstrijska legija, v kateri se zbirajo naši najzvestejši Hitlerjevi pristaši tudi iz naših krajev, prišla do posebne veljave. Prepričan sem, da bo na čelu mogočne nemške vojske vkorakala v našo, za vse večne čase k veliki Nemčiji priključeno domovino. Če se midva vključiva v to legijo, se izogneva trenutni nevarnosti, ki nama preti, obenem pa bodo vsi legionarji po priključitvi deležni posebnih protekcij, to se pravi, da se nam bodo ponudile najbolj donosne službe. Izginiva torej čimprej preko meje, da ne bova klicana pred sodišče, kjer bi morda bila celo obsojena. Naredil sem danes vse korake in sem centrali najin prihod že prijavil. Odpotovala bova in nihče ne bo zvedel, kam sva odšla!"

"Kaj pa moje posestvo?" je Tevž zaskrbлено vprašal.

"Ga bo pa Erika kot solastnica gotovo dobro oskrbovala!"

Tri dni nato sta Tevž in Erhard skrivaj odpotovala v Nemčijo, da se tam pridružita avstrijski legiji.

V gostilni na vasi so bile mize do zadnjega sedeža zasedene. Nekdo je vstopil z novico, da bo jutri baje izrečena dosmrtna obsodba nad Joštom Ravničarjem.

"Kaj, dosmrtna ječa?" je vpil mlajši kmet. "Poštenjak, da ga ni daleč naokrog. Ako sedi kdo po nedolžnem, sedi on. Brata Tevža in še koga bi morali pripreti!"

Kmalu, po kratkem sem ter tja, so se gostje razdelili v tri tabore. Eni so vpili: "Kriv je, drugače bi ne bil obsojen. Čemu ni pristopil k "Dorfgemeinschaft"?"

Drugi zopet: "Nedolžen je; vse mu je bilo podtaknjeno!"

Tretji, teh je bila pička tretjina, so se zamislili in so molčali ter samo pazljivo poslušali.

Starejši gospodar je svojemu sosedu zašepetal:

"Glasno misliti ni vedno dobro!"

Tedaj je vstopil pismonoša.

"Ti boš vedel, kaj je res," so pritisnili na njega.

"Res je, da se skuša razveljaviti svoječasna obsodba. Pojavile so se priče, ki pri prvi obravnavi baje niso bili zaslišane," je ponosno razložil pismonoša.

Prekanje v gostilni se je nadaljevalo in nazadnje so ostale le še tri osebe, ki so trdovratno trdile, da je Jošt gotovo nekaj zakrivil. Gostilničar namenoma ni hotel zavzeti stališča, da bi se nikomur ne zameril. V mislih pa je simpatiziral s Tevžem, ki je bil njegov redni gost in somišljenik.

Naslednji dan, bilo je na cvetni petek, je na priziv dr. Stropnika bila na deželnem sodišču obravnava. Dva varnostna organa sta pripeljala Jošta v sodno dvorano. Nekoliko bled je krepko in samozavestno obstal pred sodnikom. Ta se je dvignil s šestimi porotniki ter prebral sodni akt, svoječasno obsodbo Jošta Ravničarja. Tam je bilo zapisano, da se je ta pregrešil z lovsko tatvino in da je ob aretaciji pobil na tla varnostnega organa. Dokazi, da je storilec teh kaznivih dejanj kriv, so tako zanesljivi, da po pričevanju stražmojstra Gerdine in Erharda Polzerja obsodba pet let stroge ječe odgovarja teži prestopkov. Porotniki so obsodbo soglasno potrdili. Branitelj je sicer priziv najavil, toda sodišče ga je takrat odklonilo.

Sodnik se je obrnil k obsojencu: "Vprašam vas, Jošt Ravničar, ali priznate dejanje, zaradi katerih ste bili 7. marca pred dvema letoma obsojeni?"

(Berlin) 10 let od padca berlinskega zidu ... Janez in Tone Bačovnik se z drugimi Berlinčani povzpenjata na zid pri Brandenburških vratih.

Jošt je glasno in odločno odvrnil: "Ne priznam ne enega ne drugega. Sem nedolžen!"

Nato je sodnik nadaljeval: "Proti tej, dne 7. marca pred dvema letoma izrečeni obsodbi vlaga dr. Stropnik kot branilec Jošta Ravničarja in zastopnik njegove sestre Manice Ravničarjeve priziv za zahtevo, da se po izprijanju ničevosti svoječasne obravnave obsodba razveljavi. Branilec dr. Stropnik navaja: 1. Alibi Ravničarja za časa delikta. 2. Orožnik Erik Schleich, katerega naj bi bil Ravničar pobil na tja, je bil najeta in podkupljena priča."

Kot prva priča je bil klican Jože Sevnik, brodar v Grabnu ob Dravi.

"Prisežite, da boste govorili resnico!"

"Prisegam!"

"Kdaj ste rojeni?"

"8. marca 1907."

"Od kdaj poznate Jošta Ravničarja?"

"Kaka tri leta, odkar hodi k svoji nevesti na Dravsko. Ker sem brodar, ga s čolnom prevažam prek Drave, kadar se mu zahoče po dravskem zraku."

(Freilassing) Pri sveti maši sta nam peli Lavra in Stanka Bukšek.

“Kdaj ste ga zadnjič prepeljali čez Dravo?”

“17. februarja pred dvema letoma ob devetih dopoldne, preden je divjalo tisto silno neurje, ki je dvignilo vodo za nekaj metrov. Ker je Drava tako narasla, nisem brodaril in se Ravničar ni mogel vrniti nazaj. Šele naslednji dan, 18. februarja, ob 16. uri sem ga mogel prepeljati, ko je voda upadla.”

Nato je bil klican kot druga priča Tomaž Urbanc, kmet na Dravskem 10.

“Prisežite, da se boste v vseh izjavah držali resnice!”

“Prisegam pri Presveti Trojici.”

Sodnik: “Vaše ime, rojstni podatki in bivališče?”

“Tomaž Urbanc, kmet, Dravsko 10, rojen leta 1882.”

“Ali ste v sorodu z Ravničarjem?”

“Doslej še ne! K moji hčerki je hodil dobro leto, preden ste ga pripravili. Tako bo verjetno moj zet.”

“Kdaj je bil zadnjič pri vas?”

“Tisto jutro 17. februarja, ko je kmalu nato strašen naliv dvignil površino Drave za več metrov in je bil prevoz nemogoč. Šele naslednji dan popoldne je reka toliko upadla, da je brodar tvegala prevoz.”

“Je ostal torej gospod Ravničar oba dneva, 17. in 18. februarja, nepretrgoma pri vas?”

“Oba dneva, tudi v noči na torek. Precej časa je prebil ob moji bolniški postelji; imel sem nevarno pljučnico.”

Kot tretja priča je bil zaslišan zdravnik dr. Eduard Werdnig.

“Dasi vas poznam kot veččega zdravnika, vas moram z ozirom na važnost sodnijske zadeve prositi za prisego, da s tem overovite svoja izvajanja.”

“Prisegam pri Bogu, da se bom držal resnice v vsem, kar želi sodišče zvedeti od mene.”

“Gospod doktor, od kdaj poznate gospoda Ravničarja?”

“Seznanila sva se 17. februarja ob bolniški postelji gospoda Urbanca na Dravskem. Jaz kot zdravnik, on kot hišni prijatelj, ali bolje rečeno kot ženin domače hčerke. Bil je v zadregi, ker se preko izredno narasle Drave ni mogel vrniti domov.”

“Gospod doktor, ali se točno spominjate in se glede dneva ne motite!”

“Ne motim se, gospod sodnik. Vzemite v blagohoten vpogled moj zdravniški dnevnik, v katerega redno vpišem dan in uro vsakega obiska pri bolniku.”

(München) Slovenci se na srečanju v župnišču radi tudi okrepčajo.

Zdravnik je odprl zapisnik, listal po njem in pokazal sodniku: "17. in 18. februar, vizita pri Urbancu Dravsko."

"Dovolite mi, gospod sodnik in gospodje porotniki," se oglasi odvetnik dr. Stropnik, "da vas opozorim: s temi pričami je neovrgljivo dokazan alibi obsojenca za čas, ko naj bi bil ustrelil na Slemenu košuto. Sicer je alibi že jasno izpričan, a kljub temu prosim visoko sodišče, da zaslisište dodatno še četrto pričo, lovskega čuvaja Luka Sebastijana s Potoka 15."

Sodnik: "Vi ste lovski čuvaj v lovišču gospe grofice Stotove?"

"Da!"

"Koliko let že opravljate to službo?"

"Dvanajst let."

"Spada v to lovišče tudi Sleme, kjer je bila pred dvema letoma 17. februarja ustreljena breja košuta?"

"Tudi Sleme spada k temu lovišču."

"Ali ste vedeli za ta lovski zločin v lovsko zaščitenem času?"

"Ko sem 17. februarja pod Slemenom pregledal krmišča in solnike, je počila ob 17,15 na Slemenu puška. Strel je bil tako močan, da sem precej zanesljivo mogel določiti kraj, kjer je padel. Pogledal sem na uro in po svoji navadi vsak izreden pojav v lovišču zapisal v zapisnik glede časa in kraja."

"Ali niste kot čuvaj smatrali za svojo poklicno dolžnost, da bi se na kraju samem prepričali, kdo je streljal?"

"Ker se je že močno mračilo, se mi je zdelo bolj umestno preložiti to izvidniško pot na drugo jutro. V dnevni svetlobi, tako sem si mislil, bom laže v snegu iztaknil kako sled."

"In ste to naslednje jutro storili?"

"Ne. Takoj ko sem se po daljši poti vrnil domov, sem po telefonu obvestil svojega predstojnika nadgozdarja Erharda Polzerja. Dobil sem ga šele na ponovni klic. Odločil je, naj prepustim stvar njemu. On bo, tako je rekel, z vso natančnostjo kar naslednje jutro pregledal Sleme in vso bližnjo okolico. S tem sem jaz ex obligo." - (S tem sem jaz brez obveznosti.)

"Ali ste prepričani, da je Polzer to tudi storil?"

"Osebnost sem o tem prepričan. Nimam vzroka, da bi ne bil. On je vendar moj predstojnik."

"Gospod Sebastijan, če se upošteva alibi gospoda Ravničarja in ste vi tako rekoč povezani z vašimi gozdovi, ali ne sumite koga, ki bi iz kateregakoli razloga storil to brezvestno dejanje?"

"Osebnost si ne upam nikogar dolžiti; raziskovati to zadevo je naloga drugih!"

Se nadaljuje

(Berlin) Mešani pevski zbor iz Šentvida pri Planini je z adventnim koncertom navdušil poslušalce.

DENACIONALIZACIJA

8 let po sprejetju zakona o denacionalizaciji je vrnjeno manj kot polovica oz. 47 odstotkov zahtevanega premoženja. Upravne enote mesečno v povprečju rešijo 320 denacionalizacijskih zadev, zasedenih pa je 217 od 280 sistemiziranih mest za reševanje denacionalizacijskih postopkov.

Predstavniki upravnih enot pravijo, da so 8 let po sprejetju zakona nerešena številna odprta vprašanja, s katerimi se srečujejo pri svojem delu. Glavni problem pa je predvsem v tem, da se zakona o denacionalizaciji takšnega, kot je, ne da izvajati.

KAPELA

V župniji na Kapeli in v občini Radenci že nekaj časa teče posebna nabirka za nakup novih orgel. Za potrebe vernikov bi zadostovale orgle z dvanajstimi registri, toda v ustreznih službah radenske občine menijo, da naj bi si kupili orgle s 15 ali 16 registri. S takimi orglami bi lahko izvajali tudi koncerte na visoki glasbeni ravni.

Kaže, da bo zato k nakupu novih orgel v cerkvi Marije Magdalene na Kapeli primaknila svoj delež tudi radenska občina. Toda to naj bi se zgodilo šele v letu 2001. Posamezni register za nove orgle stane okrog milijon tolarjev. To pomeni, da bodo morali tukajšnji verniki in drugi - na območju župnije živi okrog 2600 ljudi - kar veliko prispevati.

Brez orgel si težko zamišljamo slovesno bogoslužje. V tej župniji je ob navadnih nedeljah pri maši okrog 450 ljudi.

(Stuttgart) Priprave na Miklavžev prihod

(Stuttgart) Obisk poslancev državnega zbora RS

OBVEZNO CEPLJENJE

Z letom 2000 je v Sloveniji med obvezna cepljenja otrok uvrščeno tudi cepljenje proti bakteriji haemophilus influenzae tipa b, ki med drugim povzroča gnojni meningitis.

Od februarja - takrat naj bi predvidoma začeli z izvajanjem programa - pa do oktobra prihodnje leto naj bi proti omenjeni bakteriji cepili vse otroke, stare od treh mesecev do petih let. V prihodnje bo cepljenje proti tej bakteriji postalo del obveznih cepljenj otrok, ko ti dopolnijo tri mesece.

SAMOPRISPEVEK

Ustavno sodišče je z odločbo v celoti razveljavilo zakon o samoprispevku. Ker bi takojšnja razveljavitev zakona onemogočila samoprispevke, se je ustavno sodišče odločilo za razveljavitveni rok enega leta.

Zakon, ki je urejal samoprispevek še v pogojih prejšnjega komunalnega sistema, po mnenju sodišča ni v skladu z ustavo, predvsem ne z načeli pravne države (2. člen ustave), ki zahtevajo, da so zakonske določbe jasno opredeljene in nedvoumne.

315 ŽRTEV

Lani (vključno 5.12.1999) je na slovenskih cestah umrlo že 315 oseb, leto poprej pa 288.

Najpogostejši vzrok nesreč so bili neprilagojena hitrost ter nepravilna stran in smer vožnje.

ANKETA TV SLOVENIJE

Tema redne telefonske ankete TV Slovenije je bila pridruževanje Slovenije Evropski zvezi. 48 odstotkov vprašanih meni, da Slovenija leta 2003 ne bo pripravljena za vstop v EZ, 43 odstotkov pa se jih strinja s trditvami politikov, da bo Slovenija do leta 2003 pripravljena za vstop.

Merilom EZ bomo, po izsledkih ankete, najtežje prilagodili kmetijstvo (38 odstotkov), denacionalizacijo (20 odstotkov), varovanje okolja (12 odstotkov).

46 odstotkov anketirancev meni, da bo tudi EZ do leta 2003 pripravljena za sprejem novih članic, 37 odstotkov pa, da ne bo pripravljena.

Več kot polovica vprašanih bo po sprostitvi uvoza mleka in mlečnih izdelkov še naprej kupovala slovenske izdelke, nekaj manj kot tretjina se bo za nakup odločala po kakovosti.

DEVIZNE REZERVE

Slovenske devizne rezerve so konec avgusta '99 znašale 4,267 milijarde dolarjev. To je za 46,8 milijona dolarjev

Jaslice v Ilbenstadtu-Sv. družina (Kraljič 94/95)

Žive jaslice nas nagovorijo s pristno človeško toplino.

manj kot mesec prej, in za 1,182 milijarde manj od skupnega zunanega dolga države, ki je ob istem času znašal 5,449 milijarde dolarjev.

V primerjavi s koncem leta 1998 so se devizne rezerve slovenske centralne banke zmanjšale za 492 milijonov dolarjev, devizne rezerve poslovnih bank pa so bile v omenjenem primerjalnem obdobju nižje za 22,6 milijona dolarjev. Skupne devizne rezerve so od zadnjega dne leta 1998, ko so znašale približno 4,78 milijarde dolarjev, do konca letošnjega avgusta tako upadle za skoraj 515 milijonov dolarjev.

VIZUMI

Slovenija je oziroma bo zaradi usklajevanja s politiko Evropske zveze uvedla vizume za državljane Rusije, Turčije, Makedonije, Romunije in Bolgarije. Kot odgovor na ta ukrep bodo omenjene države vizume uvedle tudi za Slovence.

Slovenski državljani potrebujemo vizume za potovanja v 125 držav sveta. Vizni režim za Rusijo je začel veljati 1. decembra. Za Turke in Makedonce bodo vizumi uvedeni z januarjem 2000, mesec oziroma dva pozneje pa še za Romune in Bolgare. Vizume za turške in makedonske državljane je vlada napovedala že 4. junija, vendar je ukrep na pobudo ministra za turizem dva dni pozneje preklicala.

Turčija uvedbo vizumov za njene državljane obžaluje, predvsem zaradi turških turistov, ki bi želeli obiskati našo državo. Makedonija na odločitev še ni odgovorila. Poleg tega naša država ne želi, da bi izpadla iz kluba 26 držav, ki ne potrebujejo vizumov za Združene države Amerike.

Dveletna poskusna doba se pravkar izteka in Slovenija je spet pod drobnogledom ameriških oblasti.

NOVI ZVONOVI

V krans kogorski cerkvi imajo zdaj železne zvonove, kajti vse od leta 1917, ko so bili stari zvonovi odvzeti za potrebe avstroogrske vojske, nikoli več niso kupili bronastih. Nadomestne železne zvonove so ulili v Železarni Jesenice. Do zdaj so v več okoliških župnijah: Koroška Bela, Begunje, Lesce in nazadnje na Breznici nadomestili stare zvonove z bronastimi, le v Kranjski Gori zvonijo še stari. Za nakup novih zvonov, ki naj bi se imenovali Marijin, Ferjanov, Slomškov in Andrejev, na njih pa bi bili reliefne podobe svetnikov župnije, so ustanovili poseben odbor. Zvonovi naj bi zazvonili že leta 2000, na drugo oktobrsko nedeljo, ko v Kranjski Gori prirejajo tradicionalni krans kogorski sejem.

GORENJSKA - PRIMORSKA

Slovenske železnice so se odločile, da bodo Bohinjsko Bistrico in Most na Soči ponovno povezale z avtovlakom, na katerem se bodo poleg osebnih avtomobilov lahko prevažala tudi kombinirana vozila, avtodomi ali poltovornjaki. Avtovlak bo vozil skozi 6,3 kilometra dolg Bohinjski predor in tako na primorsko stran prispel v desetih minutah.

Dnevno bodo na progi vsak dan vozili štiri vlaki iz Mosta na Soči in 12 vlakov iz Podbrda do Bohinjske Bistrice ter enako v obrnjeni smeri. Za enosmerno vozovnico bo za osebni avto treba odšteti 1.300, za povratno pa 2.100 tolarjev.

(Berlin)Vili Resnik in mag. Stanislav Koštric sta pomagala blagosloviti vino župniku Doriju.

Dolenjki iz Marseilla: Ana Zajc in Marija Oražem

AIDS V SLOVENIJI

Kot kažejo podatki, je bilo od leta 1986 pa do konca septembra letos v Sloveniji prijavljenih 82 primerov aidsa. Večina bolnikov je žal že pokojnih, saj jih živi le še 23. Od 59 bolnikov, ki so že umrli, jih je največ z območja Ljubljane - 19, žalostna statistika pa na drugo mesto uvršča Kranj, saj je v zadnjih trinajstih letih za posledicami aidsa umrlo kar devet ljudi. In katere so najbolj izpostavljene skupine? Med okuženimi je bilo po podatkih največ moških - 72, med njimi največ homo- oziroma biseksualcev. Okuženih žensk je bilo po statistiki deset, med okuženimi pa sta bila tudi dva otroka mater, okuženih s HIV, in štiri hemofiliki, ki so HIV dobili prek okužene krvi.

(Berlin)Vili Resnik in Druga generacija sta v štirinajstih dneh dvakrat nastopila skupaj.

DRUGA ŽENSKA SKLANJATEV**1. IZBERI OBLIKO SKLONA, KI JO POGOSTEJE SLIŠIŠ:**

Za opicami je nastopila deklica z dvema belima (mišma - mišima). Branjevka je (kokošma - kokošima) zvezala noge. Nevenka se je približala (živalima - živalma), da ju nakrmi. Miha je prišel v kuhinjo z dvema (postrvma - postrvima). Na (obrvih - obrveh) ji je ostala sled ličila. Sin je omahoval med obema (možnostma - možnostima). Resnica je nekje vmes med obema (skrajnostma - skrajnostima).

2. SKLANJAJ MNOŽINSKE SAMOSTALNIKE:

obresti, prsi, gosli, jasli, sani, smuč.

3. POSTAVI ŽENSKA IMENA IN PRIIMKE V USTREZNE SKLONE:

Prežihov Voranc je posla svojo prvo zgodbo (Zofka Kveder), urednici lista Domači prijatelj. V knjigi Pridi moj mili Ariel imam podpis avtorice (Mira Mihelič). Ali se že prebral indijanarico Tecumseh (Mimi Malenškova)? Rastline smo določili po Ključu za določanje rastlin in praprotnic (Angela Piskernik). Ali si videla (Ingrid Bergman) v filmu Komu zvoní? Pred leti so podelili Borštnikov prstan za življenjsko delo (Mila Kačič). Ali veš, na katerem bankovcu so upodobili (Ivana Kobilica)?

4. NASLEDNJE PRIDEVNIŠKE SAMOSTALNIKE UPORABI V ODVISNIH SKLONIH:

desna, leva, centralna, mlada, Kačičeva, Miheličeva, Tavčarjeva.

5. DOLOČI SKLON IN ŠTEVILO:

Mlada kri mirno ne stoji. Pesem prganja skrbi. Skromnost je lepa čednost. Zvitost se zbija z zvitostjo. V nedeljo bomo šli obiskat Mimi. Naša mucí ima zelo dolgo dlako. Rozi je morala zaradi negativne požreti precej grenkih. Skopost je hči norosti, varčnost je hči modrosti.

SREDNJE SKLANJATEV**6. IZBERI PRAVILNO DVOJINSKO OBLIKO:**

Kupi (dve jabolki - dva jabolka) in dve (hruški - hruške). Skuhaj (dva jajca - dve jajci). Poštar je prinesel (dve pismi - dva pisma). (Okni - okna) v dnevni sobi sta (odprti - odprta). Pred hišo rasteta (dva drevesa - dve drevesi). Prošnji je treba priložiti (dva potrdila - dve potrdili). Pravokotnico narišeš z (dvema trikotnikoma - dvema trikotniki). V Firencah sem bil pred (dvema letoma - dvema leti).

7. SAMOSTALNIKE V OKLEPAJIH POSTAVI V RODILNIK MNOŽINE:

Stolpnica v središču mesta ima štirinajst (nadstropje). Okrog mesta je veliko novih (naselje). Nismo hoteli izpolnjevati (povelje) predpostavljjenih. Ob rojstnem dnevu sem dobil šop (pismo). V zalivu se je bleščalo na desetine belih (jadro). Čoln je enakomerno poganjalo osem (veslo). Koliko velikih (morje) poznaš? Uri

manjka pet (kolesce). V rokopisu je polno popravnih (znamenje).

8. SAMOSTALNIKE V OKLEPAJIH POSTAVI V USTREZNE SKLONE:

Telebnil sem po (tla), kot sem bil dolg in širok. Bližalo se je slabo vreme, lastovke pa so švigale nizko nad (tla). Denar moram dobiti, pa če ga iz (tla) izkopljem. Na naših (drva) sedi sosedova muca. Peč kurijo z Bukovimi (drva). Janko, pojdi k (vrata). Nič se nisem ustrašil grožnje, niti trenil nisem z (oko). Naletel sem na gluha (uho). Bonbon se je kar topil v (usta). Stric je imel raka na (jetra). S tvojimi (jetra) je vse v redu. Pod (pljuča) je trebušna prepona.

REŠITVE**1. IZBERI OBLIKO SKLONA, KI JO POGOSTEJE SLIŠIŠ:**

Za opicami je nastopila deklica z dvema belima mišima. Branjevka je kokošima zvezala noge. Nevenka se je približala živalima, da ju nakrmi. Miha je prišel v kuhinjo z dvema postrvima. Na obrvih ji je ostala sled ličila. Sin je omahoval med obema možnostima. Resnica je nekje vmes med obema skrajnostima.

2. SKLANJAJ MNOŽINSKE SAMOSTALNIKE:

obresti, obresti, obrestim, obresti, pri obrestih, z obrestimi; prsi, prsi, prsim, prsi, pri prsih, s prsmi; gosli, gosli, goslim, gosli, pri goslih, z goslimi;

jasli, jasli, jaslim, jasli, pri jaslih, z jaslimi;

sani, sani, sanem, sani, pri saneh s sanmi;

smuči, smuči, smučen, smuči, pri smučeh, s smučmi.

3. POSTAVI ŽENSKA IMENA IN PRIIMKE V USTREZNE SKLONE:

Prežihov Voranc je posla svojo prvo zgodbo Zofka Kvederovi, urednici lista Domači prijatelj. V knjigi Pridi moj mili Ariel imam podpis avtorice Mire Miheličeve. Ali se že prebral indijanarico Tecumseh Mimi Malenškove)? Rastline smo določili po Ključu za določanje rastlin in praprotnic Angele Piskernik. Ali si videla Ingrid Bergman v filmu Komu zvoní? Pred leti so podelili Borštnikov prstan za življenjsko delo Mili Kačičevi. Ali veš, na katerem bankovcu so upodobili Ivano Kobilico?

4. NASLEDNJE PRIDEVNIŠKE SAMOSTALNIKE UPORABI V ODDVISNIH SKLONIH:

Z desno sem se prijel za edini oprimek, ki sem ga dosegel. Z levo je zamahnil, kot bi hotel reči, da mi ni mar. Pri centralnem stadionu za Bežigradom se je zgodila huda prometna nesreča. Otroci iz osnovne šole so z zanimanjem prisluhnili igalki in pesnici Mili Kačičevi. O Miri Miheličevi mnogi učenci niso vedeli niti tega, da je bila pisateljica. Gospe Tavčarjeve ni bilo na govorilne ure.

5. DOLOČI SKLON IN ŠTEVILO:

Mlada kri (imenovalnik, ednina) mirno ne stoji. Pesem (imenovalnik, ednina) preganja skrbi (tožilnik, množina). Skromnost (imenovalnik, ednina) je lepa čednost (tožilnik, ed-

nina). Zvitost (imenovalnik, ednina) se zbija z zvitostjo (orodnik, ednina). V nedeljo bomo šli obiskat Mimi (tožilnik, ednina). Naša mucí (imenovalnik, ednina) ima zelo dolgo dlako (tožilnik, ednina). Rozi (imenovalnik, ednina) je morala zaradi negativne (rodilnik, ednina) požreti precej grenkih (tožilnik, množina). Skopost (imenovalnik, ednina) je hči (imenovalnik, ednina) norosti (rodilnik, ednina), varčnost (imenovalnik, ednina) je hči (imenovalnik, ednina) modrosti (rodilnik, ednina).

6. IZBERI PRAVILNO DVOJINSKO

OBILIKO: Kupi dve jabolki in dve hruški. Skuhaj dve jajci. Poštar je prinesel dve pismi. Okni v dnevni sobi sta odprti. Pred hišo rasteta dve drevesi. Prošnji je treba priložiti dve potrdili. Pravokotnico narišeš z dvema trikotnikoma. V Firencah sem bil pred dvema letoma.

7. SAMOSTALNIKE V OKLEPAJH POSTAVI V RODILNIK MNOŽINE:

Stolpnica v središču mesta ima štirinajst nadstropij. Okrog mesta je veliko novih naselij. Nismo hoteli izpolnjevati povelij predpostavljenih. Ob rojstnem dnevu sem dobil šop pisem. V zalivu se je bleščalo na desetine belih jader. Čoln je enakomerno poganjalo osem vesel. Koliko velikih morij poznaš? Uri manjka pet kolesc. V rokopisu je polno popravnih znamenj.

8. SAMOSTALNIKE V OKLEPAJH POSTAVI V USTREZNE SKLONE:

Telebnil sem po tleh, kot sem bil dolg in širok. Bližalo se je slabo vreme, lastovke pa so švigale nizko nad tlemi. Denar moram dobiti, pa če ga iz tal izkopljem. Na naših drveh sedi

soseдова muca. Peč kurijo z Bukovimi drvimi. Janko, pojdi k vratom. Nič se nisem ustrašil groznje, niti trenil nisem z očesom. Naletel sem na gluha ušesa. Bonbon se je kar topil v ustih. Stric je imel raka na jetrih. S tvojimi jetri je vse v redu. Pod pljuči je trebušna prepona.

Milan Kopal

IZRAŽAJMO SE LEPO!

MOŠKA IMENA NA -A in svojilni pridevniki iz njih

Takšna imena lahko sklanjamo na dva načina, po moško ali po žensko: Luka, Luka, Luku, Luka, z Lukom, ali pa Luka, Luke, Luki, Luko, pri Luki, z Luko.

Svojilni pridevniki, narejeni iz takih imen, imajo samo moško obliko: Lukov, Mihov, Trdinov, Janšev, Detelov, Krležev, Petrarkov, Kafkov.

Zaradi površnosti in pod vplivi iz SH pišejo naši časniki, pa tudi drugi, ženske oblike takih svojilnih pridevnikov. Tako lahko beremo:

“Večkrat je med Petrarkinim klečanjem...”; “Obljubil mu je Popivodin prihod”; “Krležini spisi”; “Kafkini romani”, tako da bi človek rad vprašal: Katera Kafka pa piše romane?

Natakar začuden opazuje gosta, ki hiti na jedilnem listu prečrtovat vse drage jedi in pijače, ta pa se mu nasmehne:
- Veste, vsak hip bo prišla moja žena, ki vedno naroča tisto, kar je najdražje!

Avtomobilist je povozil pešca in mu zlomil nogo. Pešec je zahteval od njega sto tisoč tolarjev odškodnine.
"Mislite, da sem milijonar?!" se je uprl avtomobilist.
"Mislite, da sem jaz stonoga?!" ga je zabil povoženi pešec.

Gost: "Kako da nimate dunajskih zrezkov?"
Natakar: "Mar nič ne berete? Uvoz je treba zmanjšati!"

- To bo pri vas doma danes rompompom, ko nesem domov cveke!
- Ne bo tako hudo. Eden bo tako vpil, da drugega niti slišati ne bo.

Hišo, v kateri je imel brivec lokal, so preurejali. Ker je bilo vse pročelje v zidarskih odrih, je bilo mogoče priti v brivnico samo od zadaj. Zato je dal mojster izobesiti tak napis:
"Zaradi preurejanja spredaj, brijem zadaj."

- Mi lahko posodiš 995 tolarjev?
- Zakaj pa ne 1000?
- 5 tolarjev že imam.

- Žena, če me takoj ne nehaš zmerjati, pri priči izginem in se nikoli več ne vrnem!
- Pa pojdi!
- A tako, zdaj, ko si končala, naj grem!

- Ne, beli gospod, nikar se ne kopljite tu. Je preveč morskih psov notri. Pojdite raje malo naprej.
- Ali tam ni morskih psov?
- Ne, tam jih ni. Bójijo se krokodilov.

- Rada bi kupila kakšen roman.
- Želite kaj lažjega?
- Ni nujno. Zunaj me čaka fant pa mi bo pomagal nesti.

- Gospod doktor, mene po kosilu vedno premaga spanec. Kaj naj napravim, da ne bom zaspal za mizo?
- Pojdite v posteljo.

- Zdravo, Silvo, koliko časa te že nisem videl! Kako kaj živiš?
- Od potu drugih.
- Pa te ni nič sram?
- Ne, saj sem vendar lastnik savne.

- Našega Mihca iščete? Saj še ni minila minuta, kar je bil tu.
- Saj je bilo pred minuto tudi naše okno še celo.

- Ančka, je zdaj kaj drugače, ko si v penziju?
- Čisto drugače.
- Zakaj?
- Prej sem kuhala kavo za druge, zdaj pa jo zase.

- Hk, sploh ne vidim več ceste!
- Kar name se nasloni, hk, jaz vidim dve!

Sprehajalec se je približal ribiču, ki je metal trnek v vodo:
- Ste že imeli od Save kdaj kakšno korist?
- Seveda. Ko sem bil majhen, sem se kopal v njej.

- Dober dan, striček. Prišel sem ti čestitat za rojstni dan. Mamica mi je rekla, naj te lepo pozdravim in če dobim kaj denarja, naj pazim, da ga ne bi izgubil.

- Tonček, zakaj si prišel tako pozno v šolo?
- Ker doma pričakujemo majhnega dečka.
- Kako pa veš, da bo ravno bratec?
- Lani je zbolela mama in smo dobili deklico. Zdaj pa je bolan ata.

Nagrajenci nagradne križanke NL 09/99

a/ Josefa Sommers, P.O. Box 182, El Verano, CA 95433, ZDA

b/ Ljubica Avram, Avde Smajlovića 23, 71000 Sarajevo, BiH

c/ Danica Dyllong, Auf der Hardt 1, D-40625 Düsseldorf, Nemčija

Pravilno ste nagradno vprašanje rešili vsi tisti, ki ste zapisali 10 slovenskih mest.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 40 DEM. Vsaka beseda od 50 naprej stane 1 DEM. Trikratna objava oglasa stane 100 DEM, celoletna 300 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu, plačate jih lahko pri vašem duhovniku ali na uredništvu.

10001

• Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Obrnite se na naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

02910

• Na Ptujju na lepi legi je naprodaj večja stanovanjska hiša, primerna tudi za poslovno ali obrtno dejavnost. Informacije po tel. (D) 0173 354 6564.

01001

• Prodaj hišo, 160 m² stanovanjske površine, v kleti možnost poslovne dejavnosti, v najlepšem predelu Maribora. Hiša je vseljiva takoj. Cena: 330.000 DEM. Informacije po telefonu v Sloveniji 062 622 467.

01001

• V središču Brežic prodaj hišo, dva lokala in stanovanje z dvoriščem. 250m²/900 DEM. Tel. 041 513 642, 0608 62 380.

ANIONI

IZVOZ - UVOZ - TRANSPORT d.o.o.

5270 Ajdovščina, Lavričev trg 7, Slovenija
Telefon: +386 (0)65 161 850
Telefaks: +386 (0)65 62 007

Poslovalnica MMP Vrtojba
5290 Šempeter
Telefon: +386 (0)65 36 322
Telefaks: +386 (0)65 35 821

Profesionalno in hitro opravimo vaše prevoze, posebno po Franciji, Španiji, Italiji, Nemčiji in državah JV Evrope.

Organiziramo vam tudi prevoz in dostavo manjših pošiljk.

Tovor, ki nam ga zaupate, imamo pod nadzorom in je zavarovan proti vsem rizikom.

Ne bomo vas razočarali!

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikaneč

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 0171 - 735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Herrengasse 6,
A-6800 FELDKIRCH / Vorarlberg,
tel. (*43) 05522 - 73100 in 34850

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 22 01

BOSNA IN HERCEGOVINA

p. dr. Marijan Šef

Hercegovačka 1B
71000 Sarajevo
tel. (*387) 71 657 548
tel./faks (*387) 71 650 795

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

mag. David Taljat

54, avenue du Ray bât 16 C
F-06100 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. in faks (*33) 4 93 98 39 10

HRVAŠKA

HR – 10000 Zagreb. Slovenska skupnost je
oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik

Via Appia Nuova 884,
I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

msgr. dr. Oskar Simčič

Corte S. Ilarzia 7,
I-34100 Gorizia,
tel. (*39) 0 481 - 32 123

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU – 11000 Beograd,

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik,
Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0208 - 64 09 76,
tel./faks (*49) 0208 - 64 708-82

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. in faks (*49) 069 - 63 65 48

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Staffenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Oskrbvano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Joško Bucik

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec

tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0172 - 9796 - 738
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVIČA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

JUBILEJ
KRISTUS VČERAJ
DANES VEDNO
A.D. 2000

ISSN 1408-9726

9 771408 972008